

ΠΑΡΑΚΛΗΤΗ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Ύπευθυνος Ύλης:

Σταύρος Όλύμπιος

Διευθυντής Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας

Διευθύνεται

από Συντακτική Έπιτροπή

Διεύθυνση:

Όδός Αγίου Ανδρέου 306,

Τ.Θ. 56091, Τ.Τ. 3304

Λεμεσός - Κύπρος

Τηλ.: 00357-25864311

Ίστοσελίδα:

www.imlemesou.org

Συνδρομές:

Έσωτερικού €7

Έξωτερικού €10

Τιμή Τεύχους: €1

Έξώφυλλο: Παναγία ή Πορταίτισσα
των Ίβηρων (Αντίγραφο, Μητροπολιτικός Οίκος)

Όπισθόφυλλο: Ί. ν. Παναγίας Γλυκιώτισσας
(Από τό αρχείο τής Ι. Μ. Κυρηναίας)

Οι άρθρογράφοι έχουν τήν απόλυτη ευθύνη των
απόψεών τους

Έξαποστειλάριο
έορτής τής Μεταμορφώσεως
του Σωτήρος Χριστού

Έχος γ'. Αυτόμελο

Φως αναλλοίωτον, Λόγε, φωτός
Πατρός άγεννήτου, έν τῷ φα-
νέντι φωτί σου σήμερα έν Θαβωρίῳ
φως είδομεν τόν Πατέρα, φως και τό
Πνεῦμα, φωταγωγούν πάσαν κτίσιν.

Υίέ και Λόγε του Θεού, έσύ πού
είσαι φως αναλλοίωτο (άμετάβλη-
το στους άτελεύτητους αιώνες),
φως πού προήλθε (γεννήθηκε) από
τό φως του άγέννητου (άχρονου,
άναρχου, προαιώνιου) Θεού Πατέ-
ρα σου, μέ τό φως σου (μέ τή λα-
μπρή άκτινοβολία σου) πού φανε-
ρώθηκε σήμερα στό Θαβώριο όρος,
ώς φως είδαμε τόν Θεό Πατέρα, ως
φως είδαμε και τό Άγιο Πνεῦμα, ως
φως πού φωτίζει όλη τήν κτίση.

Ἐμπειρίες τοῦ Μητροπολίτη μας ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Παΐσιο

Β' μέρος Εἰσήγησης τοῦ Μητροπολίτη μας κατὰ τὸ Συνέδριο πού ἔγινε στὴν Κόνιτσα τὸν Σεπτέμβριο 2011, ἀφιερωμένο στὸν μακαριστὸ Γέροντα Παΐσιο τὸν Ἁγιορείτη.

Εκείνο τὸ ὁποῖο θέλω νὰ τονίσω στὴ δική σας ἀγάπη, δὲν εἶναι τόσο τὰ θαύματα τοῦ Γέροντος Παΐσιου, τὰ ὁποῖα εἶναι πάμπολλα καὶ ἄδηλα καὶ μετὰ τὸν θάνατό του, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζει τὸν Γέροντα Παΐσιο καὶ αὐτὸ πὺν τὸν ἔκανε, κατὰ τὴ δική μου ταπεινὴ ἄποψη, τόσο μεγάλο Ἅγιο. Γιατὶ πιστεῦσα καὶ πιστεύω ἀπόλυτα ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς μεγάλου Ἁγίου συγχρόνου τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ στὴ δική μου συνείδηση εἶναι καταγεγραμμένος μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἁγίων καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πραγματικά στηρίζει τὴν οἰκουμένη μετὰ τὴς εὐχῆς του.

Ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας ἔδωσε τὴν εὐλογία, γιατί ἔβλεπε ὅτι ἤμουν ἀδύνατος καὶ ταλαιπώρος καὶ ἔμεινα πάρα πολλές νύχτες μαζί του, συνεχόμενες μέχρι 2½ βδομάδες.

Τὸν παρακολουθοῦσα μετὰ πάσα λεπτομέρεια καὶ σχολαστικότητα. Εἶχα μεγάλη περιέργεια νὰ δῶ ὅλη τὴ ζωὴ του. Πάντοτε μοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κρατᾶ τὸν κόσμον στὸ χέρι του καὶ ὅτι ὄντως, πραγματικά, στηρίζει τὴν οἰκουμένη μετὰ τὴν προσευχὴ

του.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτη φορὰ πὺν ἔμεινα ἐκεῖ γιὰ τὸ βράδυ, μοῦ λέει: «Πάμε νὰ φάμε». Μά, τί εἶχαμε νὰ φάμε; Ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτα. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ἄκρα πτωχεῖα πὺν ἐπικρατοῦσε κυρίως ἐκεῖ στὸν Τίμο Σταυρό. Πήγαμε νὰ φάμε, ὑποτίθεται. Ἄπλωσε κάτω, ἐν τῷ μεταξύ, κάτω στὴ γῆ θὰ τρώγαμε, δὲν εἶχε τραπέζι. Εἶχε μὰ μαρμάρινη πέτρα τετράγωνη, πὺν ἐκεῖ θὰ τρώγαμε. Ἔβαλε

1-2 κρεμμύδια, κάτι παξιμάδια καὶ κάποιος τοῦ ἄφησε καὶ μὰ κονσέρβα. Λέει: «Θὰ σοῦ τὴν ἀνοίξω ἐσένα αὐτὴ, τὴ φύλαγα γιὰ σένα». Ἀλλὰ πὺς θὰ τὴν ἀνοίγει,

ἀφοῦ δὲν εἶχε ἐργαλεῖο. Τὴν

ἀνοίξε μετὰ τὸ σκεπάρνι. Δὲν εἶχε κανένα ἄλλο ἐργαλεῖο, τίποτε· ἀφοῦ δὲν χρησιμοποιοῦσε. Σηκωθήκαμε νὰ κάνομε τὴν προσευχή μας, νὰ πούμε τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ αὐτὸς στάθηκε ἔτσι ἐκεῖ στὴν ἔρημο, ὅπως ἦταν ἕνας πανέρημος τόπος ἐκεῖ ἢ Καψάλα, ὁ Τίμος Σταυρός, σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ λέγει: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...». Πραγματικά, σᾶς ἐξομολογοῦμαι, τόσα χρόνια μετὰ,

Τὸ κελλί τοῦ γέροντα Παΐσιου (Παναγούδα)

ούτε άκουσα ξανά την Κυριακή Προσευχή με τόση δύναμη. Ένόμιζα ότι ο Θεός θα άπλωνε τo χέρι Του από τόν ουρανό να εύλογήσει «τη βρώσι και την πόσι» τη δική μας. Ήταν κάτι τo φοβερό!

Άλλά και ή όλη του ζωή ήταν τόσο δυνατή, πού έζησα μαζί του μέχρι τo 1992. Έπήγαινα πάρα πολυ συχνά, έμεινα πάρα πολλές νύχτες μαζί του, λειτούργησα πάρα πολλές φορές στο έκκλησιάκι του, αλλά ποτέ μου δεν τόν συνήθισα αυτό τόν άνθρωπο. Κάθε φορά πού τόν συναντούσα είχα την ίδια άγωνία όπως την πρώτη φορά. Και μου έλυσε αυτή την άπορία ο Γέροντας Σωφρόνιος στο Έσσεξ. Όταν πήγαμε με τόν άείμνηστο Γέροντά μας, στην

κ ο υ β έ ν τ α
 έπάνω πού
 μάς έλεγε,
 λέει τo έξής:
 «Ή συνά-
 ντησις με
 έναν πνευ-
 μ α τ ι κ ό ν
 ά ν θ ρ ω π ο
 ά πο τε λ ε ί,
 ανά πάσα
 στιγμή, προ-
 φητικó γε-
 γονός και
 ο υ δ έ πο τε
 είναι δυνατó
 να έξοικειω-
 θείς με τόν
 ά ν θ ρ ω π ο
 τού Θεού.
 Πάντοτε θα
 είναι ένα
 μ ο ν α δ ι κ ó
 και άνεπα-
 νάληπτο γε-
 γονός». Όντως, αυτό συνέβαινε με τόν Γέρο-
 ντα Παΐσιο.

Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος ο οποίος υπερέβαινε τούς νόμους της φύσεως, πού ή ζωή του ήταν μιá δυνατή και έκδηλη παρουσία της Χάριτος, δεν μπορούσα να τo φανταστώ ότι θα άρρωστούσε και θα άπέθνησκε και έτσι δεν πήγα να τόν δώ όταν ήταν στις τελευ-

ταίες ήμέρες της ζωής του. Παρ' όλο πού ο ίδιος μου είχε στείλει τισ εύχές του με πολλούς ανθρώπους πού τόν επισκέπονταν.

Έκείνο πού τόν χαρακτήριζε ήταν ή μεγάλη του άγάπη πρós τόν Θεό. Άπέραντη άγάπη ή όποία έκμηδένιζε την άγάπη πρós τόν έαυτό του. Έκει πού ζούσε ο Γέροντας Παΐσιος δεν είχε καμιán ανθρώπινη παρηγοριά, άπολύτως τίποτα, γι' αυτό ήταν τόσο έκδηλη ή άγάπη τού Θεού, ή Χάρις τού Θεού στη ζωή του και ο Θεός ήταν συνεχώς μαζί του και «ήν χείρ Κυρίου μετ' αυτού δια παντός».

Τá Χριστούγεννα τού 1982, αν δεν άπατώμαι, μετά την άγρυπνία, άφού ξεκουραστήκαμε καμμιά ώρα πήγα να δώ τόν Γέροντα. Ήταν

μόνος του στο Καλυβάκι του, στην «Παναγούδα». Είχε πολυ καλή διάθεση, ήταν και ήσυχία, δεν είχε κόσμο, νομίζω είχε και κακοκαιρία και μου λέει τo έξής πράγμα: «Τί να σου πώ, διάκο». Ήμουν διάκος τότε άκόμα. «Κάποτε καιγόταν ή ύπαρξή μου από την άγάπη τού Θεού

τόσο πολυ, πού αισθανόμουν τά κόκκαλά μου να λιώνουν σαν λαμπάδες. Μάλιστα μιá φορά, περπατούσα και δεν μπορούσα να συνεχίσω από την άγάπη τού Θεού πού αισθανόμουν μέσα μου, και έπεσα κάτω σε ένα δένδρο εκεί και έλεγα: Να μη με δει και κανένας και να με παρεξηγήσει, να μη ξέρει τί έπαθα. Φλογιζόμουν από την άγάπη τού Θεού

έντονα. Ἐδῶ και περίπου 7-8 χρόνια, αὐτὴ ἡ ἀγάπη ὄχι πῶς ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει, ἀλλὰ μεταποιήθηκε, μεταστράφηκε σὲ μιὰ ἀγάπη γιὰ τὸν κόσμον και λιώνω καθημερινὰ γιὰ τοὺς πονεμένους ἀνθρώπους και δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ τὸ πῶς ὁ Θεὸς ἔγινε γιὰ μᾶς ἄνθρωπος. Σκέφτομαι καμμιά φορὰ, πῶς ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς και πού ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς, και διαλύομαι». Και πραγματικὰ γέμισαν τὰ μάτια του δάκρυα, παρ' ὅλο πού δὲν ἄφηνε τὸν ἑαυτό του νὰ ἐκδηλώνεται ἔτσι. Ἦταν γενναῖος στρατιώτης και ἀπέφευγε νὰ ἐκδηλώνει τὰ ἐσωτερικὰ του βιώματα, ἐν τούτοις ὁμως, μετά, πράγματι, ἡ ζωὴ του κυρίως στήν Παναγούδα ἦταν μιὰ μορφὴ θυσίας καθημερινῆς γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ αὐτὸ ἦταν τὸ δεῖγμα τῆς τέλει ἀγάπης.

Ὅπως ὁ Χριστὸς εἶπε στὸν Πέτρο: «Και σὺ ποτὲ ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου», ἀκριβῶς γιὰ τὸν Γέροντα Παῖσιο συνέβη τὸ ἴδιο. Ἀφοῦ ἔφθασε στὸ ὕψος τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ και τῆς Θεώσεως, ἄκουσε ἀπὸ τὸν Θεὸ αὐτὸ τὸν λόγο, νὰ στηριξοῖ τοὺς ἀδελφούς του. Μαζευόταν ἐκεῖ στὸ Καλύβι του, πραγματικὰ, ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὁ Γέροντας ἀγαποῦσε ιδιαίτερα τοὺς πονεμένους ἀνθρώπους, τὰ νέα παιδιά πού ἔφαχναν νὰ βροῦν τὸν δρόμο τους και μὲ μεγάλη θυσία στεκόταν δίπλα τους. Τοὺς ἄκουγε, τοὺς θεράπευε, τοὺς συμβούλευε, τοὺς ἐνίσχυε.

Ἐπίσης ἐκεῖνο πού ἦταν θαυμαστὸ ἦταν ὁ λόγος του και τὸ διαπίστωσα ὁ ἴδιος, γιατί ἔκανα ἓνα διάστημα στή Μονὴ Κουτλουμουσίου μὲ τὴ συνοδεία τοῦ Γέροντά μας, ὡς ἀρχοντάρης και θυρωρός-πορτάρης. Ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν πάντα φλύαρος και μου ἄρεσε νὰ κάνω τὸν δάσκαλο και ὅποιος περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ τὸν ζάλιζα μὲ τὰ κηρύγματά μου, ὅταν ἐπήγαιναν στὸν Γέροντα ἦταν ἀρκετὸς ἓνας λόγος δικός του ἢ καμμιά φορὰ και τίποτα δὲν τοὺς ἔλεγε, ἀπλῶς τὸν ἔβλεπαν και ἄλλαζε ἡ ζωὴ τους ὀλόκληρη. Ὅπως λέγει τὸ Εὐαγγέλιο: «Τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος και τὸν λόγον βεβαιοῦντος». Ὁ Χριστὸς ἐβεβαίωνε και ἐσφράγιζε τὸν λόγο τοῦ Γέροντα, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων τῆς Χάριτος, τὰ ὁποῖα εἶχε ἐπάνω του και τὰ ὁποῖα ἦταν τὸσον ἄφθονα

και τόσο πλούσια και τόσο μεγάλα σὲ ἀριθμὸ, πού ἐκαταγράφησαν σὲ βιβλία. Ἀλλὰ και τόσα ἀκόμα ὑπάρχουν πού ὁ καθένας ἔχει τὶς προσωπικὲς του ἐμπειρίες, πού ὅλα αὐτὰ τὰ σημεία, πραγματικὰ, μᾶς δείχνουν τὴ μεγάλη ἀγιότητα και τὴν παρρησία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνα βράδυ πού ἔμεινα ἐκεῖ κοντὰ του στὸ Καλύβι ἤμουν στενοχωρημένος, γιατί ὁ Γέροντάς μας ὁ Ἰωσήφ ἦταν στήν Κύπρο, σ' ἓνα μοναστηράκι πού προσπαθοῦσε νὰ φτιάξει και δὲν εἶχα νέα του. Εἶχε ἀργήσει νὰ μου γράψει γράμμα και εἶχα μιὰ ἀνησυχία. Μου λέει ὁ Γέροντας: «Τί ἔχεις και εἶσαι σκεπτικὸς;». Λέω: «Δὲν ἔχω νέα ἀπὸ τὸν Γέροντα Ἰωσήφ κάτω και ἔχω μιὰ ἀνησυχία μέσα μου». «Ἐ, τί σκέφτεσαι καημένε, νὰ κόψουμε ἓνα εἰσιτήριο νὰ πάμε». «Νὰ πάμε, εὐχαρίστως». Μου λέει: «Μὲ ποιὰ ἐταιρεία θέλεις νὰ πάμε; Μὲ τὴν Ὀλυμπιακή;». «Ὀλυμπιακή». «Ἐντάξει», μου λέει, «νὰ ρωτήσομε πότε ἔχει πτήσεις και νὰ πάμε στήν Κύπρο». «Ἐντάξει, Γέροντα». «Ἀλλά» μου λέει «θὰ πάμε μὲ τὸ εἰσιτήριο τοῦ Ἁγ. Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλυβίτη». «Δηλαδή;» «Τί δηλαδή; Αὐτὸς ἔτρωγε ἓνα παξιμάδι και ταξίδευε ἀπὸ τὰ Καυσοκαλύβια στὸ Βατοπαίδι, πετώντας. Θὰ φάμε κι ἐμεῖς ἀπὸ ἓνα παξιμάδι ἀπόψε και θὰ πάμε στήν Κύπρο». «Ἐ, ἀστεία», λέω κι ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου. Φάγαμε τὸ παξιμάδι μας, πράγματι, ἐγὼ πήγα νὰ κοιμηθῶ, ὁ Γέροντας προσευχόταν. Τὸ πρωί, ὅταν ἐσηκώθηκα, ἐκεῖνος ἦταν ἤδη στὸ πόδι. «Πῶς πέρασες χθές;». «Καλά». Λέει: «Ὁραῖο εἶναι τὸ Μοναστήρι ἐκεῖ». «Ὁραῖο, Γέροντα», τοῦ λέω. Μου περιέγραψε μὲ πάσα λεπτομέρεια τὸν τόπο πού ἔμενε ὁ Γέροντας Ἰωσήφ, τὸ κελλί του, τὸ γραφεῖο του, μέχρι και πού εἶχε τὸ στυλό του, τὸν σουγιά του, τὶς παντόφλες του, τὰ πάντα. «Γέροντα, πού τὸ ξέρεις;» τὸν ρώτησα. «Ἀφοῦ πέρασε τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ δῶ, ἦρθα νὰ σὲ πάρω κι ἐσὺ κοιμόσουναι και πήγα μόνος μου. Ἐχασες τὸ εἰσιτήριο. Πήγα μόνος μου κι ἦρθα τὸ πρωί». Τέτοια ἦταν γεμάτη ἡ ζωὴ του.

Τό Θαβώριο Φῶς

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γενναδίου
Καθηγουμένου τῆς Ι.Μ. Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ - Μοναγρίου

Παραλαμβάνει ὁ Κύριος τοὺς προεξάρχοντες τῶν Ἀποστόλων, Πέτρο, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη καὶ ἀνεβαίνει σέ ὄρος ὑψηλόν καὶ μεταμορφώνεται ἐνώπιον αὐτῶν, συνομιλοῦντος μέ τοὺς προφήτες Μωυσῆ καὶ Ἡλία σέ νεφέλη φωτεινή, σέ φῶς ἀνέσπερο, πού ὁ ἥλιος μειονεκτεῖ ἀπέναντι στό Φῶς αὐτό.

Ὁ Χριστός, 40 μέρες πρὶν τῆ Σταυρική του πορεία μάς δίδει τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Του. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ τό παράδειγμα καὶ τῆ ζωῆ τοῦ Κυρίου ἐπιτυγχάνει τήν ἀλλοίωση τῶν ἐνεργειῶν τῆς Χάριτος. Βιώνει τόση εὐφορία καὶ γλυκύτητα ὁ ἄνθρωπος, πού ἀναγκάζεται νά ἀναφωνήσῃ ὅπως

ὁ Πέτρος: “Κύριε, νά κάνουμε τρεῖς σκηνές ἐδῶ, μία γιά σένα, μία γιά τόν Ἡλία καὶ μία γιά τόν Μωυσῆ καὶ νά συνεχίσουμε νά ζοῦμε μέσα σ’ αὐτό τό ἐξαισιο φῶς τῆς ἀνεκλάλητης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Καταστάσεις πού ἐπικρατοῦν καὶ στοὺς ζῶντες καὶ τοὺς κεκοιμημένους, διότι οἱ δύο προφῆτες ἐκπροσωποῦν τῆ στρατευομένη καὶ τῆ θριαμβεύουσα ἐκκλησία.

Τό φῶς αὐτό εἶναι προϊόν τῆς μεγάλης ταπεινώσης, πού εἶχε ὡς βασικό γνώρισμα ὁ πρᾶος καὶ ταπεινός Ἰησοῦς. Κάθε ἐκδήλωση τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Του ἀπό τῆ σύλληψη μέχρι τήν Ἀνάσταση, ἢ κάθε κίνηση καὶ πράξη, περιεῖχε τό ταπεινό φρόνημα. Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ὁ

έγωισμός οδηγούν στο σκότος, στην απόγνωση και την αποξένωση. Ταπείνωση σημαίνει αποδοχή και σεβασμός του άλλου, κουράγιο για να αποδεχθείς την ατέλεια του άλλου, να μετανοήσεις και να πάρεις τον δρόμο προς τη διόρθωση, προς τό φῶς. Νά εγκαταλειφθεί τό ψέμα, ή σκοτεινιά, νά γίνει επιστροφή στο φῶς και στην ἀκεραιότητα τῆς γνήσιας ἀνθρωπιάς. Στροφή προς τήν ἀλήθεια, τήν ταπείνωση και τήν ἀγάπη.

Ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στά Εὐαγγέλια εἶναι εἰκόνα ταπείνωσης. Ἀπό τή γέννησή Του δέν βρέθηκε χώρος σέ κανένα ἀπό τά σπῆλια. Μέχρι τέλους δέν εἶχε σπίτι, δέν εἶχε «πού τήν κεφαλὴν κλίνη». Παράγγελλει σ' αὐτούς πού θεραπεύει νά μή μιλοῦν γιά τή θεραπεία τους. Ἀποφεύγει κάθε τιμῆ. Ἀφήνει τήν ἡσυχία τῆς Γαλιλαίας πού δέν ὑπάρχει καμιά ἀπειλή και ἐπιστρέφει στά Ἱεροσόλυμα ὅπου τόν περιμένει ὁ πόνος, ἡ ταπείνωση τῆς δίκης και τῆς καταδίκης και μία ἐπαίσχυντη ἐκτέλεση. «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ- εἶπε - ὅτι πρᾶος εἰμί και ταπεινός τῆ καρδία».

Αὐτός ὁ ταπεινός και πρᾶος ἔχει και λίγες περιπτώσεις πού ἐκδηλώνει ἐξωτερικά τίς κρυμμένες ἀκτίνες τῆς Θεῆας ἐνέργειας και δόξας Του. Ὅπως εἶναι: ἡ νύχτα τῆς γέννησης, ἡ προσκύνηση τῶν ἀπλῶν ποιμένων, ὅταν ἀκούσαν τόν ἀγγελικό ὕμνο. Ἡ φωνή πού ἀκούστηκε κατά τό βάπτισμα στόν Ἰορδάνη και τώρα στοῦ Θαβῶρ, ὅπου ἀκούγονται τά ἴδια λόγια ἄνωθεν. «Αὐτός ἐστίν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός...», μπροστά ἀπό

τούς τρεῖς μαθητές.

Κάθε φορά πού παρουσιάζεται αὐτή ἡ μυστηριώδης οὐράνια δόξα δέν προέρχεται ἀπό ἀνθρώπους ἀλλά ἀπό πάνω, ἀπό τόν οὐρανό. Ἡ Ἐκκλησία στίς ἐπίλεκτες φανερώσεις τῆς δόξας τοῦ Χριστοῦ ἀπαντᾷ ὄχι μέ ἐξηγήσεις ἀλλά μέ πανηγυρισμούς και ὕμνους και ὠδές πνευματικές, ἐορτάζοντας αὐτή τή μοναδική Χαρά πού σημαδεύει τήν ἐτήσια μνήμη τῆς Μεταμορφώσεως. Μία λέξη κυριαρχεῖ: Τό Φῶς ! «Λάμπρον και ἡμῖν τοῖς ἁμαρτω-

λοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον». Ὁ Χριστός, τό Φῶς τό ἀληθινόν, πού νικά τό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας και τοῦ θανάτου, ἐλευθερώνει ἀπό τά δεσμάτων παθῶν, δίδεται σέ ὅλους, βοηθᾷ, θεραπεύει. Οἱ ἄνθρωποι δέν βλέπουν, δέν ἀκούουν, δέν πιστεύουν. Θά μπορούσε νά τούς ὑποχρεώσει μέ τήν οὐράνια δόξα και τή δύναμή Του. Θέλει ὅμως ἀπό αὐτούς πίστη, ἀγάπη, τήν ἀποδοχή τοῦ Φωτός μέ τήν ἐλεύθερη βούλησή τους.

Ἀποδοχή τοῦ Θεοῦ Φωτός πού διαπερνᾷ ὅλον τόν κόσμον και μεταμορφώνει τόν ἄνθρωπο. Τό ἀναγνωρίζει ἡ ψυχὴ, παρηγορεῖ τήν καρδία,

μάς κάνει νά νιώθουμε ζωντανοί και μάς μεταμορφώνει ἔσωθεν. «Κύριε, καλόν ἐστίν ἡμᾶς ὡδε εἶναι». Ἄς γίνουν δικά μας αὐτά τά λόγια. Ἄς γίνουν ἀπάντηση τῆς ψυχῆς μας στοῦ δῶρο τοῦ Θεοῦ Φωτός. Ἄς γίνει ἡ προσευχή μας προσευχή γιά τή μεταμόρφωση γιά τή νίκη τοῦ Φωτός.

«Λάμπρον και ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον».

Παναγία, τό μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας καί τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου

τῆς Γερόντισσας Χριστονύμφης
Καθηγουμένης Ι.Μ. Παναγίας Τρικουκκιώτισσας

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή γῆ καί ἡ ὀλοκλήρωση τῶν ὑποσχέσεων Του γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀναμφισβήτητα εἶναι τό σπουδαιότερο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Σ' αὐτό τό κεφάλαιο τῆς σωτηρίας μας ἀπαρχή ἀποτελεῖ ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.

Γιά τόν λόγο αὐτό ἕνας μέγας Ἅγιος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μᾶς διδάσκει πὼς τό θαῦμα τῆς Σαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Παναγία μας, ὑπερβαίνει καί αὐτό ἀκόμη τό θαῦμα τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Κι ὁ λόγος, γιατί ἀπό τήν Παναγία μας πού εἶναι ἕνας πνευματικός οὐρανός πάνω στή γῆ, ἐσαρκώθη ὁ Χριστός καί Σωτήρας μας, ὁ ἀβασίλευτος πνευματικός ἥλιος, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

Ἀπό αὐτή λοιπόν τή μεγάλη σημασία πού ἔχει γιά μᾶς τοὺς Χριστιανούς ἡ σάρκωση τοῦ Χριστοῦ, φωτίζεται καί ἐξηγεῖται, γιατί τιμοῦμε καί γιορτάζουμε τόσο πολύ τήν Παναγία Μητέρα Του. Τήν ἐλπίδα μας, τό αἰώνιο θαῦμα, τή μόνη καταφυγή μας. Μέγι-

στος εἶναι ὁ ρόλος τῆς Παναγίας μας, τῆς Θεοτόκου, στήν ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου μας ἀλλά καί μοναδικός.

Μέ κάθε ἐπιφύλαξη θά ἐκθέσουμε τό πανάγιο καί πανάχραντο πρόσωπο τῆς ἀγνῆς αὐτῆς Κόρης, πού στήν καρδιά της φέρει τό μυστήριο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς μυστήριο σιωπῆς καί ἀδιάλειπτης δέησης.

Ὡς ἄνθρωπος ἡ Παναγία μας στή γῆ, ἦταν μιά ἄσημη κόρη, μιά ἀπλή γυναίκα τοῦ λαοῦ, πού δέν διέθετα τίποτα τό ἐντυπωσιακό ὡς θέμα προβολῆς. Ἦταν ἕνα σιωπηλό πρόσωπο πού ζοῦσε ταπεινά, φτωχικά καί ἀθόρυβα, μέ μοναδική ὁμως ὑπεροχή. Αὐτό τήν καθιστᾶ μοναδική καί ἀνεπανάληπτη στή θέση τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνανθρώπησης Του.

Ἀκριβῶς λόγω τῆς ἀρετῆς καί τῆς θεοσεβείας της, ἡ Παναγία μας καταξιώνεται νά ὑπηρετήσῃ τό μυστήριο τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας δηλαδή στό νά γίνει ὁ Θεός ἄνθρωπος. Κι ἔτσι ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί Παρθένος γίνεται τό ἐκλεκτό ὄργανο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀφοῦ «ἔτεκε σαρ-

κί τόν ἕνα τῆς Τριάδος» καί χαρίζεται πάλι στόν ἄνθρωπο μέ τή θυσία τοῦ Υἱοῦ τῆς ἡδυνατότητας τῆς θέωσης καί τῆς σωτηρίας.

Ἐάν ἀρνηθούμε αὐτή τήν ιδιότητα τῆς Παναγίας μας ὡς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, τραυματίζουμε τό δόγμα τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Υἱοῦ τῆς. Γιατί τό «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου», πού ἀπαγγέλλουμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως καί ὁμολογεῖ τήν ἔλευση τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, εἶναι δόγμα πίστεως καί κορυφαία ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς τῆς, ἡ Θεοτόκος συμμετεῖχε προσωπικά καί ἐνεργά στό ἔργο τοῦ Κυρίου. Ἡ ζωή τῆς εἶναι μία διαρκῆ πορεία πίστεως, ὑπακοῆς καί ἀφοσίωσης στόν Θεό καί στό θέλημά Του. Μία πορεία ταπεινώσεως καί ὁ δρόμος τῆς ἀνάλογος πρὸς τόν δρόμο τόν ὁποῖο ἐβάδισε ὁ Υἱός τῆς. Γιά τήν Παναγία μας πολύ λίγα ἔχουν γραφεῖ στήν Κ. Διαθήκη, γιατί στόν κόσμο αὐτό δέν ἔκανε οὔτε σημεῖα οὔτε θαύματα. Δέ δίδαξε τίποτα στους ἄνθρώπους, ἀλλά ἡ ἁγία ζωή τῆς διδάσκει νά ὑπακούσουμε σέ ὅ,τι μᾶς δίδαξε ὁ Υἱός τῆς.

Ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ γυναίκα πού τόν κυφόρησε στά σπλάχνα τῆς, πού τοῦ ἔδωσε ζωή ἀπό τή ζωή τῆς. Τόν θήλασε μέ τό γάλα τῆς, τόν κράτησε καί τόν προστάτευσε στήν ἀγκαλιά τῆς. Ξενύχτησε στό προσκέφαλό του, τόν ἀνέθρεψε, τόν μεγάλωσε, γέλασε στή χαρά του καί πόνεσε καί ἔκλαψε ἀπό τή λύπη τῆς γι' αὐτόν. Εἶναι ἡ μητέρα του, ἡ γυναίκα πού μέ τήν παρουσία τῆς ἔδωσε ἰδιαίτερο νόημα στήν ἐπίγεια ζωή Του. Βίωσε πρώτη καί σέ ὀρισμένες στιγμές μόνη τῆς τίς συγκλονιστικές ὥρες τοῦ Υἱοῦ τῆς. Ὑπομένει μέ σιωπή τό μυστήριο τοῦ πάθους, τοῦ σταυροῦ, τοῦ θανάτου, τῆς Ἀνάστασης καί τῆς Ἀνάληψης Του.

Γι' αὐτό ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ γλυκειά μας Παναγία στέκεται δύο χιλιάδες καί πλέον χρόνια μεσοῦρανα, ὡς ἡ πῶ τιμωμένη μορφή ἀπό ἑκατομύρια ἄνθρώπους. Δέν ὑπάρχει ἄλλο πρόσωπο σ' αὐτήν ἐδῶ τή γῆ, ἀλλά οὔτε καί στόν οὐρανό πού νά ἔχει αὐτή τήν ὑπέρτατη τιμή. Δηλαδή νά ἔχει γεννήσει «διά Πνεύματος Ἁγίου» τόν Χριστό καί Θεό

μας. Νά ἔχει γίνει Μητέρα τοῦ Θεοῦ πάνω στή γῆ καί νά τήν τιμοῦν καί νά τή μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων.

Ξεχωριστή θέση κατέχει ἡ Παναγία μας στή συνείδηση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἰδιαίτερα τήν τιμᾷ γιά τά ἀπειρα θαύματά τῆς καί τή μεγάλη τῆς Χάρη. Ὁ τόπος μας εἶναι εὐλογημένος ἀπό τά θαύματά Της, γι' αὐτό καί κατέχει μιά τόσο δεσπόζουσα θέση στήν ὅλη ζωή τῶν πιστῶν μας. Στολισμένο τό νησί μας ἀπό ἀναρίθμητα ἐκκλησάκια, ναούς καί μοναστήρια ἀφιερωμένα στή μνήμη τῆς. Στό καθένα δέ ἀπ' αὐτά ἀναπαύεται καί ἕνα εἰκόνησμά τῆς, ἔτοιμο ν' ἀκούσει τόν πόνο μας, ἔτοιμο νά ἀγκαλιάσει καί νά δεχθεῖ τά δάκρυά μας.

Πολλές γιορτές ἔχουν καθιερωθεῖ πρὸς τιμή τῆς Παναγίας μας, οἱ λεγόμενες Θεομητορικές. Ἀνάμεσα σ' αὐτές ἡ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» στίς 15 Αὐγούστου. Εἶναι ἡ γιορτή, στήν ὁποία δοξάζεται ὅλη ἡ θεομητορική προσφορά τῆς στό ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἡ δέ Ἐκκλησία μας τιμᾷ καί ἰδιαίτερα γιορτάζει τήν ἑορτή αὐτή μέ τίς ἱερές παρακλήσεις, τήν ἀσκητική ὁμορφιά τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης, τή νηστεία, τήν προσευχή.

Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες αισθανόμαστε τήν Παναγία νά συμπορεύεται στήν πολυπαθῆ ὁδὸ τοῦ ἱστορικοῦ μας βίου. Εἶναι ἡ ὑπέρμαχος στρατηγός, ἡ προστάτις καί βοηθός μας στίς ἐπιβουλές τῶν ἀντικειμένων. Ἡ προσφορά τῆς στό πονεμένο μας γένος εἶναι ἀνυπολόγιστης σημασίας. Ἀλλά καί στους ἄνθρώπους πού ὑποφέρουν ἀπό πόνο, μοναξιά, θλίψη, ἀσθένειες καί ἀδιέξοδα. Σ' αὐτούς ἡ Παναγία μας γίνεται ἡ στοργική καρδιά, ἐφόσον ἐναποθέσουν τίς ἐλπίδες τους σ' Αὐτή καί ξυπνάει μέσα τους ἁγίους πόθους καί ἐπιθυμίες ἀγιασμοῦ καί ἀρετῆς.

Τέλος, ἂν ἡ Παναγία μας, ἡ Δέσποινα τοῦ κόσμου εἶναι τόσο κοντά στους ἄνθρώπους, εἶναι γιατί εἶναι Θεοτόκος. Εἶναι γιατί ὑπῆρξε τό μυστήριο τῆς Σάρκωσης τοῦ Θεοῦ καί τῆς θέωσης τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό καί τό ὄνομά τῆς βρίσκεται στά στόματα ὄλων μας, εὐσεβῶν καί ἀσεβῶν ἀνθρώπων. **Παναγία μου!**

Ὁ Γολγοθᾶς τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας στὴν κατεχόμενη Κύπρο

τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Νεαπόλεως κ. Πορφυρίου

Ἔχουν παρέλθει τριάντα ὀκτώ χρόνια ἀπὸ τὸν τραγικὸ Ἰούλιο τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς τοῦ 1974. Χρόνια πικρὰ καὶ δύσκολα γιὰ τὸν δοκιμαζόμενο ἑλληνικὸ λαὸ τῆς Κύπρου. Οἱ πληγὲς τῆς κατοχῆς ἀκόμα αἰμορραγοῦν καὶ τίποτα δὲ φαίνεται ἀνθρωπίνως ἱκανό, νὰ θέσει τέρμα στὴν ἀλαζονικὴ καὶ ἀδιάλλακτὴ στάση τοῦ κατακτητῆ καὶ τῆς ὑποτελοῦς σ' αὐτὸν τουρκοκυπριακῆς διοικουσας εἰς τὰ κατεχόμενα ἡγεσίας.

Τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 2003, μὲ τὴ διάνοιξιν τῶν ὁδοφραγμάτων ἔγινε πλέον δυνατὴ ἡ ἐπίσκεψις τὰ περισσότερα τῶν 575 κατεχομένων ὀρθόδοξων θρησκευτικῶν μνημείων, μὲ ἐξαίρεση αὐτῶν ποὺ βρισκονται ἐντὸς τῶν στρατοπέδων ἢ στρατιωτικῶν ζωνῶν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Ὁ ἀριθμὸς τους εἶναι πέραν τῶν τριάντα. Ἐγινε τότε δυνατὴ ἡ καταγραφὴ καὶ ἀποτύπωση τοῦ εὔρους τῆς πολιτιστικῆς καταστροφῆς, ποὺ συντελέσθη καὶ συντελεῖται ἀκόμα ἀνερευθρίαστα. Ἡ βεβήλωση καὶ λεηλασία τῶν χώρων λατρείας ἀπὸ κάθε τί ποὺ θὰ μπορούσε νὰ πουληθεῖ ἢ νὰ ἀποκομίσει ὁποιοδήποτε κέρδος ἢ ὠφελος στοὺς βεβηλωτῆς. Γύρω στὶς 20 χιλιάδες εἰκόνων κλάπηκαν καὶ παράνομα ἐξήχθησαν στὸ ἐξωτερικὸ πρὸς πώλησιν σὲ δημοπρατικούς οἴκους εὐρωπαϊκῶν καὶ μὴ χωρῶν. Τοιχογραφίες καὶ ψηφιδωτὰ ἀποκολλήθησαν ἀπὸ τοὺς ναοὺς γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Εὐαγγέ-

λια, ἱερὰ σκεύη, καντήλια καὶ ἄλλα ἱερὰ ποὺ ἢ εὐλάβεια τῶν πιστῶν ἀφιέρωσε στὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀγίους, λαφυραγωγῆθησαν ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς καὶ τὶς σπεῖρες ἀρχαιοκαπήλων ποὺ ἀκολούθησαν.

Ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται σὲ συνεργασία μὲ τὶς ἀρμόδιες κρατικῆς ἀρχῆς γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ καὶ ἐπαναπατρισμὸ ὅλων αὐτῶν τῶν κειμηλίων. Τὸν περασμένο Φεβρουάριον ἐπαναπατρίσθησαν ἀπὸ τὸ Houston τοῦ Texas οἱ τοιχογραφίες τοῦ παρεκκλησιῶ τοῦ Ἁγίου Εὐφημιανοῦ, ποὺ χρονολογοῦνται στὸν 13ο αἰῶνα. Τὸν Ἰανουάριον καὶ τὸν Μάιον ἀνακτῆθησαν δύο εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας τοῦ 18ου αἰῶνα ἀπὸ τὸ Dusseldorf καὶ τὸ Ἀμβούργο τῆς Γερμανίας ἀντίστοιχα.

Τὸ κατοχικὸ καθεστῶς ἐπέτρεψε καὶ

ἀκόμη συνεχίζει νὰ ἐπιτρέπει τὴ συστηματικὴ ἀλλαγὴ τῆς χρήσης τῶν μνημείων. Τουλάχιστον ὀγδόντα ἔχουν μετατραπῆ σὲ τζαμιά, ἐνῶ ἄλλα σὲ πολιτιστικὰ κέντρα, ἀποθήκες, μουσεῖα, σταύλους ζῶων, ἀχυρῶνες, γηροκομεία, ἀποθήκες στρατιωτικοῦ ὑλικοῦ καὶ σὲ μία περίπτωση σὲ νεκροτομείον.

Τὰ ὑπόλοιπα ἔχουν ἀφεθεῖ ἢ ἐγκαταλειφθεῖ στὴ φθορὰ τοῦ χρόνου καὶ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν. Ἐνας ἄλλος ἀριθμὸς χάθηκε γιὰ πάντα, ἀφοῦ κατεδαφίσθησαν μὲ τὴ χρῆσιν μπουλντόζας, ὅπως ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (κοινότητα Γερανίου, 2007), ὁ ναὸς τῆς

Άγιας Θέκλας (κοινότητα Βοκολίδας, 2011) και άλλα.

Στην ίδια τραγική κατάσταση βρίσκεται και η συντριπτική πλειοψηφία των κοιμητηρίων. Οι σταυροί και οι τάφοι που θρυμματίστηκαν κατά την περίοδο της εισβολής από το μένος του τουρκικού στρατού, παραμένουν βουβοί μάρτυρες μιάς συνεχιζόμενης αδιαλλαξίας, που δεν επιτρέπει την επιδιόρθωση και αποκατάστασή τους.

Προσπάθειες για τη διάσωση, συντήρηση και σεβασμό των χώρων λατρείας έγιναν και συνεχίζονται με λίγα και πενιχρά όμως αποτελέσματα. Μέσω της αμερικανικής βοήθειας (USAID) συντηρήθηκαν ο ναός της Παναγίας Περγαμηνιώτισσας (12ος αιώνας) στην Άκανθου και τα ψηφιδωτά της παλαιοχριστιανικής βασιλικής του Αγίου Αύξιβιου στους αρχαίους Σόλους. Πιο ουσιαστική είναι η βοήθεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μέσω της οποίας συντηρήθηκαν: τα τουρκικά λουτρά (Omeriye Baths, 2005) στην ελεύθερη Λευκωσία, ο ναός του Αγίου Νικολάου (Bedestan, 2009) στην κατεχόμενη Λευκωσία και έχει καταρτισθεί αναλυτικός κατάλογος όλων των μνημείων στα κατεχόμενα και αντίστοιχος των μουσουλμανικών στις ελεύθερες περιοχές.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση διέθεσε τα έτη 2010-2011 για την πολιτιστική κληρονομιά €2,8 εκατομμύρια ευρώ, ενώ άλλα 2 εκατομμύρια θα διατεθούν το 2012. Η Τεχνική Έπιτροπή Πολιτισμού που συνεστήθη κατόπιν συμφωνίας των ηγετών Χριστόφια και Ταλάτ, το 2008, κατήρησε πρόγραμμα συντήρησης με βάση την επικινδυνότητα κατάργησης των μνημείων.

Πέραν όμως από την ατέρμονη εκπόνηση μελετών και τη συνεχή έξαγγελία των έργων συντήρησης, δυστυχώς ακόμα δεν έχει υλοποιηθεί κάτι από αυτά. Ούτε ακόμα και

το πιλοτικό πρόγραμμα συντήρησης του ναού του Αρχαγγέλου Μιχαήλ (13ος αιώνας) στο Λευκόνοικο και του Απανυτ τζαμί στη Λεμεσό, που ήταν το πρώτο που εκπονήθηκε και ανακοινώθηκε.

Η πρωτοβουλία της Διακομματικής Έπιτροπής του Άγγλικού Κοινοβουλίου που πραγματοποιήθηκε στις 10-11 Μαΐου 2012, για τον καθαρισμό από έλληνοκύπριους και τουρκοκύπριους έθελοντες κατεχομένων και μη μνημείων, κατέδειξε ξεκάθαρα, αφ'ένος την άπροθυμία του κατοχικού καθεστώτος να την στηρίξει ή να την αφήσει να υλοποιηθεί ανεμπόδιστα και αφ'έτερου τη θετική προσέγγιση της πρωτοβουλίας τουρκοκυπρίων τοπικών παραγόντων στις κατεχόμενες κοινότητες.

Η απαγόρευση τέλεσης θρησκευτικών ακολουθιών στα κατεχόμενα μνημεία, παρά τη γραπτή δέσμευση-ανακοίνωση του ψευδοκράτους (20/02/2011), αποτελεί μία ακόμα κραυγαλέα απόδειξη της καταπάτησης της θρησκευτικής ελευθερίας. Μόνο στους δύο ιερείς των έγκλωβισμένων και στους μαρωνίτες κληρικούς επιτρέπουν την άκώλυτη τέλεση θρησκευτικών ακολουθιών. Σε άλλους

έπισκόπους και ιερείς, κατ'έξαιρέσειν παραχωρείται άδεια. Ως τελευταία ένδειξη «καλής θέλησης» του κατοχικού καθεστώτος ήταν η απαγόρευση στον επίσκοπο Καρπασίας κ. Χριστοφόρο να εισέλθει στις κατεχόμενες περιοχές (13 Μαρτίου 2012) και να επισκεφθεί το έγκλωβισμένο ποίμνιό του.

Αυτή είναι σήμερα η πολιτική της Τουρκίας και της ύποτελους σ'αυτή τουρκοκυπριακής διοίκησης, στον χώρο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της θρησκευτικής ελευθερίας στην κατεχόμενη Κύπρο. Ωμή, προκλητική και αδιάλλακτη. Όσο παραμένει τέτοια, τόσο το όραμά της για ένταξή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα παραμένει μιὰ ουτοπία.

Βίος τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἱαματικοῦ Παντελεήμονος

τοῦ Πρωτ. Παντελεήμονος Δαλίτη
Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ι.Μ.Λεμεσοῦ

Μέσα στό νέφος τῶν ἁγίων μαρτύρων τῆς ἐκκλησίας μας, πού θυσιάσαν τή ζωή τους γιά τήν πίστη καί τήν ἀγάπη τους στόν Χριστό, περιλαμβάνεται καί ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς καί ἱαματικός Παντελεήμων, πού μαρτύρησε στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰώνα στή γενέτειρά του Νικομήδεια, στά Ἀσιατικά παράλια τῆς Προποντίδος. Ὁ ἅγιος Παντελεήμων, πού λεγόταν πρῶτα Παντολέων, ἦταν γιός τοῦ εἰδωλολάτρη Εὐστοργίου καί τῆς ἁγίας Εὐβούλης. Μαθήτευσε κοντά στόν ξακουστό τότε γιάτρο Εὐφρόσυνο, ἀποκτώντας ἔτσι καί ὁ ἴδιος σπουδαίες ἱατρικές γνώσεις. Γνωρίστηκε μέ τόν ἱερέα ἅγιο Ἐρμόλαο, ἀπό τόν ὁποῖο διδάχτηκε πώς ὁ μεγαλύτερος γιάτρος, ὁ μόνος παντοδύναμος, εἶναι ὁ Χριστός. Κάποτε ὁ Παντολέων, περπατώντας στήν ἐξοχή, βρῖσκει ἕνα παιδί νεκρό καί κοντά του μιά ὀχιά.

Ἀμέσως ἀντιλήφθηκε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ προήλθε ἀπό δάγκωμα τοῦ φαρμακεροῦ φιδιοῦ. Θυμάται τότε τούς λόγους τοῦ ἁγίου Ἐρμολάου καί θέλει νά «πειραματιστεῖ», ἄν πράγματι ὁ Χριστός εἶναι παντοδύναμος. Ζητάει μέ προσευχή τήν ἐπέμβασή Του, γιά

νά πιστέψει κι ὁ ἴδιος. Καί ὁ Κύριος, πού συγκαταβαίνει στήν ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων γιά νά τούς ὀδηγήσει στή σωτηρία, θαυματουργεῖ. Ὁ Παντολέων λέει στό νεκρό παιδί: «Στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀναστήσου!». Καί μετά στό φίδι: «κι ἐσύ, ἔρπετό, νά τιμωρηθεῖς γιά τό κακό πού ἔκανες!».

Ἀμέσως τό παιδί ἀναστήθηκε καί ἡ ὀχιά ἔμεινε νεκρή. Μετά ἀπ' αὐτό, ὁ Παντολέων τρέχει στόν ἅγιο Ἐρμόλαο καί τοῦ ζητάει ἐπί-

μονα νά βαπτιστεῖ Χριστιανός. Ἔτσι κι ἔγινε. Ἀπό τότε ἐπιδόθηκε στή θεραπεία τόσο τῶν σωμάτων, μέ τίς γνώσεις καί τά φάρμακά του, ὅσο καί τῶν ψυχῶν, μέ τή διδαχή καί τήν

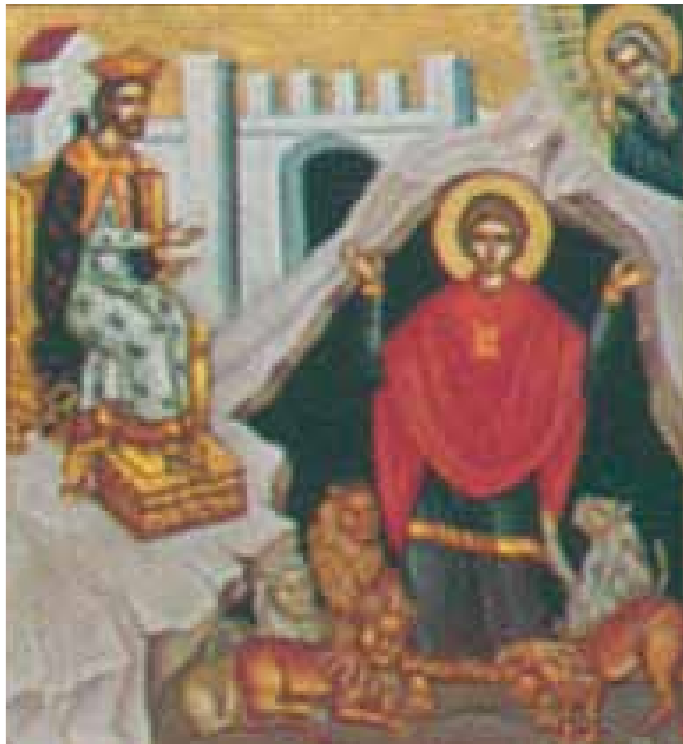
κατήχηση. «Ίαματικός» ονομάστηκε, για τις πολλές θαυματουργικές θεραπείες του, αλλά και «ανάργυρος», επειδή θεράπευε δωρεάν τούς πάσχοντες.

Στό θαυματουργικό του χάρισμα οφείλεται και η θεραπεία κάποιου τυφλού, μετά την οποία πίστεψαν στον Χριστό και βαπτίστηκαν τόσο ο ίδιος ο τυφλός όσο και ο πατέρας του αγίου, Ευστόργιος. Σύντομα ο Ευστόργιος έκοιμήθη, όποτε ο άγιος μοίρασε την πατρική του περιουσία στους φτωχούς και αφέρωσε τον έαυτό του ολοκληρωτικά στή διακονία των ασθενών συνανθρώπων του. Η θεάρεστη δραστηριότητα όμως του Παντολέοντος κίνησε τον φθόνο των συναδέλφων του γιατρών, πού τον κατήγγειλαν όμαδικά στον αυτοκράτορα Μαξιμιανό (286 - 305). Τό διάβημά τους ήταν άρκετό, για να συλληφθεί και να ανακριθεί δημόσια.

Στήν ανάκριση ο γενναίος άθλητής του Χριστού διακήρυξε μέ παρρησία την πίστη του. Κλήθηκε να καταθέσει και ο πρώην τυφλός, ένθουσιώδης πιά Χριστιανός, πού όνειδισε τον βα-

σιλιά για την άπιστία του. Ο βασιλιάς όργιστηκε και διέταξε τον άποκεφαλισμό του. Έτσι ο πρώην τυφλός κέρδισε τό στεφάνι του μαρτυρίου και η έκκλησία μας τιμά τή μνήμη του στίς 27 Ίουλίου.

Ο Παντολέων ζήτησε και θεράπευσε μπροστά στους κατηγορούς του γιατρούς έναν παράλυτο, πράγμα πού δέν είχαν κατορθώσει εκείνοι. Τό θαύμα έγινε αίτια να πιστέψουν πολλοί. Ο Μαξιμιανός προσπάθησε να δελεάσει τον άγιο μέ ύποσχέσεις, για ν' άρνηθεί την πίστη του, αλλά μάταια. Τελικά ο βασιλιάς διέταξε να τον βασανίσουν. Στή διάρκεια των βασανιστηρίων ο Χριστός, μέ τή μορφή του

Έρμόλαου, παρηγορούσε και στήριζε τον άγιο. Κάνοντας συχνά ν' άδρανούν οι δήμοι και τά όργανα βασανισμού. Παρ' όλα αυτά ο πωρωμένος τύραννος δέν ύποχωρούσε. Έτσι ξέσκισαν τον μεγαλομάρτυρα μέ σιδερένια νύχια. Τόν έκαψαν μέ λαμπάδες. Τόν βούτηξαν σε βραστό μολύβι. Τόν πέταξαν στή θάλασσα. Τόν έριξαν στά θηρία. Τόν έδεσαν σε βαρύ τροχό, πού κύλησαν σ' έναν κατήφορο. Ο Κύριος όμως τον λύτρωνε άπ' όλα. Μέχρι και τό ξίφος πού θά τον άποκεφάλιζε λύγισε σαν κερύ! Οι στρατιώτες συγκλονίστηκαν άπό τά ύπερφυσικά αυτά γεγονότα. Ο άγιος προσευχήθηκε για τελευταία φορά στον Θεό,

όποτε άκουσε φωνή άπό τον ουρανó να του λέει: «όσα ζητάς θά γίνονται. Και άπό τώρα να μην ονομάζεσαι Παντολέον αλλά Παντελεήμων, γιατί πολλοί θά βρουν έλεος άπό σένα».

Τότε ο άγιος ζήτησε άπό τούς στρατιώτες να του κόψουν τό κεφάλι. Ήταν 27 Ίουλίου του 304.

Δύο έξαίσια θαύματα έπισφράγισαν τό ένδοξο τέλος του μάρτυρος. Άπό τό άποκεφαλισμένο σώμα του αντί αίμα έτρεξε γάλα

και η ξερή έλιά όπου τον είχαν δέσει οι δήμοι, άμέσως βλάστησε και καρποφόρησε!

Ο άγιος Παντελεήμων ήταν ολοκληρωμένη προσωπικότητα. Τήν τελειότητά του έπαιρνε άπό τον Χριστό μέ τον όποιο και στή ζωή και στό μαρτύριο ήταν άρρηκτα ένωμένος.

Είθε οι πρεσβείες του μεγαλομάρτυρος και ίαματικού αγίου Παντελεήμονος προς τον Παντοδύναμο ιατρό των ψυχών και των σωμάτων, τον Κύριό μας Ίησού Χριστό, να χαρίσουν σ' όλους μας, τό πολύτιμο αγαθό της υγείας και τό πολυτιμότερο της ψυχικής σωτηρίας.

Ἡ εἰσβολή τοῦ 1974

τοῦ Πρωτ. Κυριακοῦ Ρήγα

«Ὡ πόποι ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαίαν
ικάνει» (Ὀμ. Ἰλ. Α' 254)

Τό δίδυμο ἔγκλημα ἐπιτελεῖται. Τό ἀνίερο πραξικόπημα ἐνάντια στήν πατρίδα, τήν ἐκκλησία καί τή δημοκρατία πραγματοποιεῖται, καί ἡ παραβίαση τῆς συνταγματικῆς τάξης ἔχει βέβαιη τελεολογική συνέπεια τήν Τουρκική εἰσβολή, παρόλες τίς συνετές προειδοποιήσεις τοῦ Ἐθνάρχη Μακαρίου τοῦ Γ', πρώτου προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας. Ἄσπονδοι ἐχθροί καί φίλοι, ξένοι καί δικοί μας ἐνορχηστρώνονται γιά τήν Κυπριακή τραγωδία.

Ὁ Ἑλληνισμός τῆς Κύπρου θρηνεῖ! Ἡ ἀγιασμένη γῆ μας, τό νησί τῶν ἡρώων καί ἀγίων de facto διχοτομεῖται.

Τό 37% τῆς βόρειας γῆς μας τουρκοπατεῖται καί λεηλατεῖται. 200 χιλιάδες Ἑλληνοκύπριοι φεύγουν ἔντρομοι μπροστά στίς ὀρδές τοῦ Ἀττίλα ἐγκαταλείποντας τίς προαιώνιες ἐλληνικές πατρογονικές ἐστίες, «θεῶν τε πατρῶων ἔδη θήκας τε προγόνων». Καταφεύγουν γιά νά βροῦν σωτηρία καί θαλπωρή στή νότια Κύπρο μας. Τό 70% τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων τοῦ κράτους μας στά χέρια τῆς Ἀγκυρας. Τραγικότερη πτυχὴ ὅμως τοῦ δράματος οἱ χιλιάδες νεκροί καί ἀγνοούμενοι, οἱ χήρες καί τά ὀρφανά.

Ἡ γενιά μας πού ἔζησε τά φοβερά γεγονότα τά ἔχει ἀνεξίτηλα γραμμένα στή μνήμη, τήν ψυχὴ καί τή συνείδησή της. Τά θύματα, οἱ

ἀθῶοι καί οἱ ἀνένοχοι δέ χρειάζονται τεκμήρια ὑποπτῶν σκοπιμοτήτων καί σοφιστικῆς στρεψοδικίας, ὥστε νά γνωρίσουν τήν ἱστορική ἀλήθεια γιά τήν ἐθνική προδοσία τῆς Χούντας καί τῶν ἐλληνόφωνων ὀργάνων της.

Ἄς διατηροῦμε ὅμως ζωντανή καί διαυγῆ τήν ἐθνική μνήμη, ἄς ἀναφέρουμε σύντομα τά τραγικά γεγονότα γιά τούς νεότερους. Καί «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω» κατά τόν λόγο τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε μέ καθαρό μυαλό καί

ἀνεπηρέαστη συνείδηση νά ἐρευνησοῦν καί νά μάθουν τήν ἀλήθεια, γιά νά μὴν ἐπαναληφθοῦν τά ἴδια λάθη καί ἐγκλήματα στή δική τους γενιά.

«Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰω. 8,32) διδάσκει ὁ Κύριος, καί ἡ ἀλήθεια ἡ πνευματική, πού ἐλευθερώνει τήν ψυχὴ ἀπό

Πρόσφυγες στήν ἴδια τήν πατρίδα μας

τά πάθη τῆς εὐπερίστατης ἀμαρτίας ἔχει ἀνάγκη σά θεμέλιο τήν ἀμερόληπτη καί ἀντικειμενική ἱστορική ἀλήθεια, πού θά ὀδηγήσει τή νέα γενιά στήν ἐθνική καί κοινωνική εὐδαιμονία, σύμφωνα καί μέ τόν λόγο τοῦ Εὐριπίδη. «Ὀλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν, μήτε πολιτῶν ἐπί πημοσύνην μήτε εἰς ἀδίκους πράξεις ὀρμών...» (Εὐρ. Ἀπ. 902)

Δευτέρα, 15 Ἰουλίου 1974, Ὁρα 8.25π.μ.

Τό ἐθνοκτόνο πραξικόπημα τῆς Χούντας.

Τό ραδιόφωνο μεταδίδει ψευδῶς ὅτι ὁ Μακάριος εἶναι νεκρός. Σέ λίγο ὅμως ἡ φωνή τοῦ Μακαρίου ἀπό τόν ραδιοσταθμὸ τῆς Πάφου διαψεύδει τήν εἶδηση καί χαροποιεῖ τόν λαό. Γιά μιά βδομάδα οἱ πραξικοπηματίες συλλαμ-

βάνουν, φυλακίζουν και άδιαφορούν για τό μέλλον τής δύσμοιρης Κύπρου μας. Σχηματίζουν παράνομη κυβέρνηση, διορίζουν και όρκίζουν τοποτηρητή τής έκκλησίας, θριαμβολογούν και, όπως ό άφελής νεανίας του αιώσειου μύθου «τών οίκιων αυτών καιομένων αυτοί άδουσιν».

Σάββατο 20 Ιουλίου 1974, Ώρα 5.00 π.μ.

Ήμέρα άποφράς. Ή Α' φάση τής τουρκικής εισβολής. Ό τουρκικός στρατός ύστερα από 400 χρόνια εισβάλλει ξανά στην Κύπρο. Χάος, σύγχυση και πανικός στην ψευδοκυβέρνηση και στους έπίορκους άξιωματικούς. Οι έκπρόσωποι τής έλληνικής Χούντας είτε από σκοπιμότητα είτε από άνικανότητα επιτείνουν τή χαώδη κατάσταση με άντιφατικές και παραπλανητικές έντολές. Ήρωικά παιδιά όμως τής Κύπρου και τής Ελλάδας αυτόβουλα μάχονται υπέρ βωμών και έστιών και θυσιάζονται και «άποθνήσκουν αυτοπροαιρέτως» στίς άκτές τής θαλασσοφίλης Κερύνειας. Σέ λίγες μέρες οί Τουρκοί παραβιάζοντας μία ψεύτικη έκεχειρία, μία μόνιμη προσφιλή μέθοδο ύπαναχωρήσεων, έδραιώνουν τήν κατοχή όλης τής περιοχής, σφάζοντας, βιάζοντας, λεηλατώντας, τρομοκρατώντας και διώχνοντας τόν έλληνικό πληθυσμό.

23 Ιουλίου 1974

Πέφτει ή Χούντα και άποκαθίσταται ή Δημοκρατία στην Ελλάδα. Στην Κύπρο παραιτείται ή ψευδοκυβέρνηση. Αρχίζουν συνομιλίες στή Γενεύη. Ή Τουρκία προτείνει διχοτομικές λύσεις, πού δέ γίνονται άποδεκτές.

Τετάρτη 14 Αυγούστου 1974 Β' Φάση τής εισβολής.

Τά τουρκικά στρατεύματα προελαύνουν και καταλαμβάνουν τή Μόρφου, τή Μεσαορία, τήν Καρπασία και τήν άνεξήγητα έγκαταλειμμένη Άμμόχωστο. Ό άμαχος έλληνικός πληθυσμός έγκαταλείπει χωριά και πόλεις και καταφεύγει στον νότο. Τά άεροπλάνα τρομοκρατώντας παρακολουθούν τήν άτακτη φυγή άνυπεράσπιστων ανθρώπων και προδομένων στρατιωτών, πετυχαίνοντας έτσι τόν σκοπό τους, πού ήταν ή έκκένωση των κατακτημένων περιοχών.

16 Αυγούστου 1974.

Ήκεχειρία. Οι στόχοι τής Τουρκίας επιτεύχθηκαν. Αρχίζει ή τουρκοποίηση τής βόρειας Κύπρου μας, πού συνεχίζεται ως σήμερα με τήν εκδίωξη των νόμιμων κατοίκων, τή μεταφορά και έγκατάσταση έποίκων από τήν Τουρκία και τήν έδραίωση των τετελεσμένων γεγονότων.

Ήπιδιώκεται με τόν έποικισμό, πού άποτελεί έγκλημα πολέμου, ή δημογραφική και έθνολογική αλλοίωση και ή ιστορική παραχάραξη των έλληνικών περιοχών.

Ό λαός μας όμως για 38 χρόνια τώρα άγωνίζεται και δέν ύποκύπτει στον δόλο και στήβια. Ή Δημοκρατία και τό δίκαιό μας άναγνωρίζονται διεθνώς. Τά τραύματα έπουλώνονται. Γίνεται οικονομικό θαύμα. Τό κράτος, ως Κυπριακή Δημοκρατία, γίνεται ισότιμο μέλος τής Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σήμερα άγωνιζόμαστε με ειρηνικά μέσα για λύση δίκαιη και λειτουργική, πού νά διασφαλίζει τό μέλλον του έλληνορθόδοξου πληθυσμού και νά δημιουργεί συνθήκες ειρηνικής και ειλικρινούς συμβίωσης όλων των κατοίκων τής Κύπρου μας, Έλλήνων και Τούρκων.

Όλοι μιλούμε για ένότητα!

Άς τό άποδείξουμε έμπρακτα, θυσιάζοντας τά πάθη μας, κυβέρνηση, κόμματα, εκκλησία και λαός άποδείχνοντας τήν καλή μας διάθεση και έχοντας ως γνώμονα των ενεργειών μας τό έθνικό συμφέρον και τή σωτηρία τής πατρίδας. Άς μήν επιτρέψουμε στή διχόνοια «πού βαστάει ένα σκήππο ή δολερή» νά πετύχει τό όλέθριο, έθνοκτόνο έργο της. Άς μήν έχομε «ως επικάλυμμα τής κακίας τήν έλευθερίαν». (Α' Πέτρου, 2, 16). Άς κατανοήσουμε ότι ή ένότητα των ανθρώπων είναι κατάσταση ψυχική, πνευματική, χριστιανική. Γι' αυτή προσευχήθηκε πριν τή θυσία του και ό Κύριος Ήσους άπευθυνόμενος στον πατέρα του, «ίνα, οί άγαπημένοι Του μαθηταί, ώσιν έν καθώς ήμεις έν έσμεν» (Ιω. 17,22).

Κι άν θέλουμε πραγματική έθνική έλευθερία και κοινωνική ευδαιμονία, άς είναι έναυλος στ' αυτιά μας ό λόγος του Μεγάλου Περικλή: «ευδαιμον τό έλεύθερον, τό δ' έλεύθερον τό ευψυχον».

Ὁ πόνος καί ἡ ὑπέρβασή του

τῆς κ. Ἀγλαΐας Πισῆ, Φιλολόγου

ἀγωνίζονται χωρίς νά χάνουν τό κουράγιο τους καί χωρίς νά παραιτοῦνται. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν δίπλα τους ἀνθρώπους νά τούς δώσουν τό χέρι νά στηριχτοῦν, πού βρίσκουν παρηγοριά στήν ἀγκάλη τῆς ἐκκλησίας καί στή μυστηριακή ζωή, πού ἀκουμποῦν τήν ψυχή τους στόν Θεό κι ἀφήνονται μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στά Χέρια πού βαστάζουν τά Σύμπαντα!

Αὐτό τό ὁδοιπορικό τοῦ δύσκολου δρόμου τό ζοῦμε κι ἐμεῖς δίπλα στόν Στέλιο μας 28 χρόνια τώρα. Βῆμα-βῆμα πορευόμαστε μαζί του παρακολουθώντας τόν ἀγώνα του καί θαυμάζοντας τή θέληση καί τή δύναμη τῆς ψυχῆς του. Ἡ μυϊκή δυστροφία, ἀπό τήν ὁποία ὑποφέρει, δέν κλόνησε οὔτε στιγμή τήν πίστη του στόν Θεό, δέν ἔγινε ποτέ αἰτία ἀμφισβήτησης τῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης Του.

Ἕνα χαρισματικό καί ταλαντούχο παιδί, μέ πολλές διακρίσεις στή μουσική, γεμάτο θέληση κι αισιοδοξία δέν εἶδε ποτέ τήν ἀσθένειά του ὡς κάτι πού ἀναχαιτίζει τήν πορεία πρὸς τή γνώση, τή δημιουργία καί τήν ἐξέλιξη. Ἡ θερμή πίστη στόν Θεό καί ἡ ὑπομονή του μάς διδάσκουν καθημερινά. Πῶς νά ἀξιοποιοῦμε τίς δυνάμεις μας, πῶς νά πλάθουμε τήν ψυχή μας μέ τή θεϊκή σμίλη τῶν δοκιμασιῶν, πῶς νά δεχόμαστε ταπεινά τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ καί νά υπερβαῖνουμε τόν πόνο. Μάθαμε δίπλα του πῶς ἂν τόν πόνο τόν κάνεις δοξολογία στόν Θεό καί προσφορά στόν συνάνθρωπο γίνεται δύναμη κι εὐλογία, γίνεται μέσο γιά σωτηρία Πῶς, ὅσο παράξενο καί ν' ἀκούγεται, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος καί μέσα στόν πόνο νά εἶναι εὐτυχισμένος, γιατί -γιά τόν πιστό- ὅπου ὑπάρχει πόνος ἐκεῖ ἀνθίζει καί τό λουλούδι τῆς ὑπομονῆς, ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ συναίσθηση τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας κι ἡ ἀποδοχή τοῦ

Οἱ δυσκολίες, τά προβλήματα, οἱ δοκιμασίες καί ὁ πόνος -σωματικός ἢ ψυχικός- εἶναι καθημερινά φαινόμενα στή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀδικία, ἡ φτώχεια, τό στέγνωμα τῆς ἀγάπης, ἡ μοναξιά, ἡ ἀσθένεια κι ὁ θάνατος κτυποῦν ἀδιακρίτως ὅλες τίς πόρτες. Μία ἀσύμμετρη ἐναλλαγή χαρᾶς καί πόνου ἢ ζωῆ, ἕνας συνεχῆς ἀγώνας, μία πορεία πού δέν εἶναι πάντα ρόδινη. Τό καρᾶβι τῆς ζωῆς δέν ταξιδεύει μόνο σέ νερά γαληνεμένα ἀλλά καί σέ καταιγίδες καί φουρτοῦνες. Ὡστόσο δέν ἔχει σημασία μέ πόσα κύματα ἔχει νά παλέψει ὁ ἄνθρωπος καί πόσες τρικυμίες θά συναντήσει, ἀλλά πόσο γενναῖος εἶναι καί πόσο γερά κρατᾶ τό τιμόνι. Προπάντων ποιά ἐφόδια κουβαλᾶ καί ποιά εἶναι τά ἐρείσματά του. Τή δύναμη τῆς ψυχῆς ἀλλά καί τό νόημα τῆς ζωῆς τά ἀνακαλύπτει κυρίως, ὅταν δοκιμάζεται μέσα στό καμίνι τοῦ πόνου. Ἀνασυντάσσει τότε τίς δυνάμεις του, ἀντλεῖ δύναμη ἀπό τόν Θεό, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς δύναμης, κι ἀπό τήν ἀγάπη τῶν δικῶν του ἀνθρώπων καί βαδίζει μπροστά. Ὁ δρόμος εἶναι μακρὺς καί δύσκολος καί εὐτυχεῖς ὅσοι ἔμαθαν ν'

θείου θελήματος. Έκει και θερμή προσευχή, εκεί χαρά και κοινωνία Θεού. Αυτό δέν είναι ή ευτυχία;

Στή δύσκολη εποχή μας μέ τήν οικονομική κρίση νά βυθίζει στήν ανέχεια και στήν εξαθλίωση άτομα και λαούς, μέ τήν κρίση άξιών, θεσμών και πολιτισμού νά δημιουργεί ναυάγια, χρειάζεται όσο ποτέ άλλοτε νά γαντζωθούμε στόν βράχο τής Πίστης και νά πιστέψουμε μέσα από τά βάθη τής ψυχής μας τό «οὐκ έάσει ύμās πειρασθήναι ύπερ ὃ δύνασθε», αλλά και τό τόσο παρήγορο «τοῖς αγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν». Κι αν ή δοκιμασία κρατάει χρόνια, ἄς κάνουμε αγωγή μέσα τό ταξίδι μέσα στόν ὠκεανό του Θείου Έλέους. Άλλοτε μέ γαλήνη κι άλλοτε μέ φουρτούνα, άλλοτε δυνατοί κι άλλοτε αδύναμοι, άλλοτε ὄρθιοι κι άλλοτε πεσμένοι αλλά πάντα μέσα στήν Άγάπη του Θεού, πού μάς σηκώνει και μάς ξανασηκώνει τίς ὥρες πού νιώθουμε πώς βουλιάζουμε.

Στήν πορεία διαπιστώνουμε πώς έχει ὁ πόνος και τήν άθέατη πλευρά του. Τήν έσωτερική διαδικασία ωρίμανσης τής ψυχής μέσα στόν πόνο. Έκείνα τά άνθη πού δίνει ή ψυχή όταν συνθλιβεί. Τήν καταβύθιση στόν έσωτερικό μας κόσμο, πού ὅσο επώδυνη και νά είναι, μάς κάνει νά ανακαλύψουμε εκείνα πού θά προσπερνούσαμε στή ζωή άνυποψίαστοι. Μάς κάνει ὁ πόνος, αν τόν δεχτούμε σωστά, ν' αρκούμαστε στα ελάχιστα. Νά εἴμαστε ευτυχισμένοι μέ ὅσα έχουμε και νά ευχαριστούμε τόν Θεό γι' αυτά.

Ό Στέλιος τό είπε μέ τόν δικό του τρόπο. «Κι αν ὁ κήπος μου πρέπει νά είναι ένα μόνο λουλούδι ανάμεσα σέ δυό πέτρες, Θεέ μου, κάνε ν' αγαπήσω αυτό τόν κήπο».

Λένε πώς ὁ πόνος κάνει καλύτερο τόν άνθρωπο. Τό σίγουρο είναι πώς ανακαλύπτει τόν έαυτό του και τούς άλλους, προπάντων τόν Θεό, πού πραγματικά δύσκολα τόν συναντά κανείς στήν άνεση και στήν ευτυχία. Και τότε ένώπιος ένώπιω αισθάνεται τή μηδαμινότητά του, αλλά και πλούσια παρηγοριά και δύναμη πού δέν είναι δική του.

Άντιλαμβάνεται πώς ὁ πόνος έχει σύνορα· σταματά εκεί πού αρχίζει ὁ άνθρωπος νά συνειδητοποιεί τή χωρίς σύνορα άγάπη του

Θεού!

Αυτό πού έσείς ονομάζετε «κρεβάτι του πόνου» είναι τόπος συνάντησης μέ τόν Θεό, είπε κάποτε ὁ Στέλιος σέ φίλους πού τόν επισκέφτηκαν.

Πραγματικά καμά ύποψία για τόν ξένο πού μπαίνει ὅτι αυτό είναι δωμάτιο πόνου. Μπαίνοντας λές κι εξαφανίζονται τά ιατρικά μηχανήματα και τό νοσοκομειακό κρεβάτι, και βλέπεις ένα Στέλιο χαρούμενο, τόσο έντυπωσιακά ζωντανό πίσω από τήν άκίνησή του, νά σε περιμένει για συζήτηση, για μία περιδιάβαση στόν κόσμο τής ψυχής ή για ένα μουσικό ταξίδι. Έχουμε τήν αίσθηση πώς ή πάλη πού δίνει καθημερινά, δέν είναι μόνο για νά κρατηθεί στή ζωή. Αυτό τό έχει αναθέσει στόν Θεό. Είναι πάλη για δημιουργία και προσφορά στόν συνάνθρωπο. Μέσα από τόν άναπνευστήρα του περισσεύει άναπνοή, για νά τή μοιραστεί μέ ὅλο τόν κόσμο!

Κι εμείς λέμε μαζί μέ τόν ψαλμωδό: «επλάτυνας τά διαβήματά μου... οὐκ ήσθένησαν τά ίχνη μου». Κύριε, δόξα Σοι!

Ίστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λεμεσοῦ

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σωφρόνιου Μιχαηλίδη

ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ (1571-1878 μ.Χ.)

Ὁ πρῶτος σκοτεινός αἰώνας

Γιά τρισημίσι αἰῶνες ἡ Ὁρθόδοξος κυπριακὴ Ἀρχιεπισκοπὴ εἶχε καταργηθεῖ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ὑποδουλωθεῖ στὴ Λατινικὴ. Σέ πολλές ἑλληνικὲς χῶρες καὶ νησιά, κατακτημένα ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους, ἐπικρατοῦσε καθεστῶς βίαιης ἐπιβολῆς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας σέ βάρος τῆς νόμιμης τοπικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πουθενά ὅμως ἡ ἐπιβολὴ αὐτὴ δὲν ἦταν τόσο ἀπόλυτη ὅσο στὴν Κύπρο.

Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ ὄλους τοὺς πολιτικά καὶ ἐκκλησιαστικά ξενοκρατούμενους Ἕλληνες, μόνο οἱ Κύπριοι ἐθεωροῦντο «σχισματικοί» καὶ δὲν ἐγίνοντο δεκτοὶ σέ κοινωνία μὲ τίς ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Μετὰ τὴν τουρκικὴν κατάκτηση καὶ τὴν κατάργηση τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου βρέθηκε καὶ πάλιν ἐλεύθερη, ζητώντας τὴν ἐπανασύνδεσίν της μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τουρκικῆς ἐπίθεσης τοῦ 1570/71 ὄλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι τῆς Κύπρου ἢ σκοτώθηκαν (ἀναφέρεται ὁ θάνατος τουλάχιστον δύο) ἢ αἰχμαλωτίστηκαν καὶ μεταφέρθηκαν μα-

κριὰ ὡς δούλοι. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου βρέθηκε νὰναὶ ἀκέφαλη, ὅταν οἱ Τούρκοι συμπλήρωσαν τὴν κατάκτηση, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1571.

Ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, ἀμέσως μετὰ τὴν τουρκικὴν κατάκτηση, οἱ Κύπριοι ἔστειλαν πρεσβεία πρὸς τὸν Μέγα Βεζύρη στὴν Κωνσταντινούπολη ζητώντας τὴν ὑλοποίησιν τῶν ὑποσχέσεων

Παλιὸς Ἱερός Ναὸς Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς

τοῦ Λαλά Μουσταφᾶ, καὶ τὴν πλήρωση τῶν Ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν, προσφεύγοντας γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ καὶ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἀφοῦ ἀπέτυχε προσπάθεια Σέρβου μοναχοῦ νὰ καταλάβει τὸν

Ἀρχιεπισκοπικὸ

θρόνο τῆς Κύπρου, διὰ δωροδοκίας τοῦ Μεγάλου Βεζύρη – διήγησι ἀμφιβόλου γιὰ πολλοὺς ἱστορικῆς ἀκριβείας -, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἱερεμίας Β' συγκάλεσε Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολη στὴν ὁποία συμμετείχαν καὶ οἱ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, Ἱεροσολύμων Γερμανός, ὁ Μητροπολίτης Λαοδικείας ὡς τοποτηρητὴς τοῦ Ἀντιοχείας καὶ 53 Μητροπολίτες, μὲ τὴν ὁποία ἀπεκατεστάθησαν οἱ σχέσεις τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας μὲ τίς λοιπὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Στὴ συνέχεια ἐξέλεξε καὶ χειροτόνησε σέ πρῶτο μετὰ τὴν ἄλωση Ὁρθόδοξο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου, τὸν Κύπριο τὴν καταγωγὴ Μέγα Πρωτοσύγκελλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρι-

αρχείου Τιμόθεο, παλιό μοναχό του Κύκκου. Ο Αρχιεπίσκοπος Τιμόθεος «ἐπήγεν εἰς τὴν Κύπρον μετὰ τὴν πράξιν του καὶ μετὰ τὸ Συνοδικὸν γράμμα τοῦ Πατριάρχου καὶ Ἀρχιερέων καὶ τὰ ἔστειλεν εἰς ὅλον τὸ νησί τῆς Κύπρου καὶ τὰ ἀνέγνωσαν τὰ γράμματα καὶ πῆραν οἱ Χριστιανοὶ μεγάλην χαρὰν, διατὶ δὲν εἶχαν Ἀρχιερέα καὶ ἦσαν χαμένοι εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν. Καὶ ἐχειροτόνησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μέσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Ἐπισκόπους δύο, ἓνα εἰς τὸν Σολέα καὶ ἄλλον Πάφου. Ὁ ὁποῖος Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν ἀγιώτατος ἄνθρωπος»...

Μετὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐπανασυστάθηκε καὶ ἡ παλαιὰ Ἐπισκοπὴ Κιτίου, ἀφοῦ ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν μετὰ τὴν ὁποία εἶχε συγχωνευθεῖ κατὰ τὴν περίοδο τῆς Φραγκοκρατίας. Δὲν ἀπετέλεσε ὅμως, μόνη, ξεχωριστὴν Ἐπισκοπὴν, ἀλλὰ ἐνώθηκε μετὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Λεμεσοῦ, κατὰ τὸ σύστημα τῆς Φραγκοκρατίας, κατὰ τὸ ὁποῖο ἐπικρατοῦσε ὁ περιορισμένος ἀριθμὸς Ἐπισκοπῶν, μετὰ μεγάλην ἐδαφικὴν δικαιοδοσίαν. Ἔτσι, ἡ ἀνασυσταθεῖσα Μητρόπολις Κιτίου, μεγαλωμένη τὴν ἐδαφικὰ, περιελάμβανε πέντε παλαιὰς Ἐπισκοπὰς: Κιτίου, Λεμεσοῦ (ἢ Νεαπόλεως), Ἀμαθοῦντος, Κουρίου καὶ Λευκάρων (ἂν καὶ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ τελευταία δὲν ἀποτελοῦσε ξεχωριστὴν Ἐπισκοπὴν, ἀλλὰ ἦταν ἡ ἔδρα τοῦ Ἐπισκόπου Λεμεσοῦ ἐπὶ Φραγκοκρατίας).

Κατὰ τὶς πρώτες δεκαετίες τῆς Τουρκοκρατίας ἡ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ - Κιτίου φαίνεται νὰ βρισκόταν στὴ Λεμεσό, ἀπὸ ἐπίδραση τῆς μόλις καταλυθείσης Φραγκοκρατίας, κατὰ τὴν ὁποία ὑφίστατο Μητρόπολις Λεμεσοῦ, ὅχι ὅμως καὶ Κιτίου. (Δὲν πρέπει νὰ λησμονεῖται τὸ γεγονός ὅτι οἱ πρώτες δεκαετίες τῆς Τουρκοκρατίας ἀποτελοῦσαν οὐσιαστικὰ προέκταση τῆς Φραγκοκρατίας, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐκκλησιαστικὸν τομέα ἀλλὰ καὶ τὴν νοοτροπία τῶν Κυπρίων, οἱ ὁποῖοι ἀνέμεναν ἐπάνοδο τῶν Φράγκων καὶ ἐκδίωξη τῶν Τούρκων). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ τίτλος τοῦ Μητροπολίτου πού ἐπικρατοῦσε κατὰ τὶς πρώτες αὐτὲς δεκαετίες, ἦταν «Λεμεσοῦ» καὶ «Ἀμαθοῦντος». Ὡς καθεδρικός δὲ ναὸς χρησίμευε ὁ ναὸς τῆς Παναγίας Καθολικῆς, στὴ Λεμεσό.

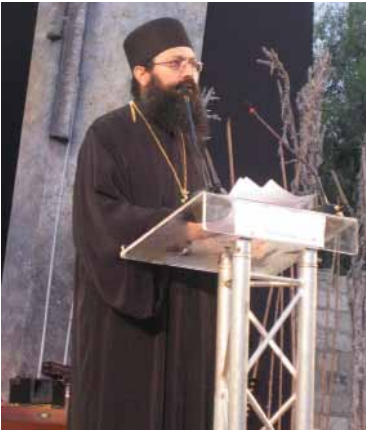
Μετὰ τὶς πρώτες δεκαετίες ὅμως, ἡ ἔδρα τῆς Ἐπισκοπῆς μεταφέρθηκε ὀριστικὰ στὴ Λάρνακα. Σὲ τοῦτο πρέπει νὰ συντέμνουν δύο πολὺ σημαντικοὶ λόγοι: (1) ἡ ἠνωμένη Μητρόπολις Λεμεσοῦ - Κιτίου ἐθεωροῦτο «θρόνος τοῦ ἁγίου Λαζάρου», καὶ (2) ἡ Λάρνακα ἤκμαζε καὶ ἐξελίσσετο σὲ οἰκονομικὸ, ἐμπορικὸ καὶ διπλωματικὸ κέντρο ὁλόκληρης τῆς Κύπρου, σὲ ἀντίθεση μετὰ τὴν Λεμεσό πού βρισκόταν σὲ παρακμὴ καὶ ἔφθινε συνεχῶς. Παράλληλα, ὡς τίτλος τοῦ Μητροπολίτου ἐπεκράτησεν ὀριστικὰ ὁ τοῦ «Κιτίου» ἢ «Κιτιαίων», ἂν καὶ συχνὰ προσετίθεντο σ' αὐτὸν καὶ οἱ ἄλλοι τίτλοι: π.χ. ὁ «Κιτιαίων καὶ Ἀμαθοῦντος», «ὁ Κιτίου καὶ Λεμεσοῦ», «ὁ Κιτιέων καὶ Πρόεδρος Κουρίου» κ.λ.π.

Ἀπὸ τὸ 1572 μέχρι τὸ 1973, οἱ τύχες τῶν δύο πόλεων, Λάρνακος καὶ Λεμεσοῦ, ταυτίστηκαν ἐκκλησιαστικὰ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ δύο στὴν ἐξιστόρηση τῆς ζωῆς τῆς Μητροπόλεως Κιτίου.

Ἐνῶ ὅμως ἡ Λάρνακα κατὰ τὴν περίοδο ὁλόκληρης τῆς Τουρκοκρατίας εἶχε σημαντικώτατη ἀνάπτυξη καὶ κατέστη τὸ οἰκονομικὸ, ἐμπορικὸ καὶ διπλωματικὸ κέντρο τῆς νήσου, ἡ Λεμεσὸς - πού προηγουμένως, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου τῶν Λουζινιανῶν, εἶχε γνωρίσει τὴν δικήν της σημαντικὴν ἀνάπτυξη - διάνυε τὴν περίοδο παρακμῆς. Γι' αὐτὸ, ἐνῶ οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Λάρνακος τῆς περιόδου αὐτῆς εἶναι σχετικὰ πλούσιες, γιὰ τὴν Λεμεσό εἶναι ἐλάχιστες.

Ἀπὸ ἀπόψεως δὲ ἐκκλησιαστικῆς εἶναι σχεδὸν μηδαμινές, ἐφ' ὅσον ἡ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως βρισκόταν στὴ Λάρνακα, ἐνῶ οἱ περιοδεῖες τῶν Μητροπολιτῶν στὰ χωριά τῆς ἐπαρχίας Λεμεσοῦ, ὅπου ἔλυναν ἐπὶ τόπου τὰ ἀναφυόμενα προβλήματα, ὑποβάθμισαν τελείως τὴν σημασίαν τῆς πόλεως αὐτῆς ὡς ἐκκλησιαστικὸν κέντρον.

Ἡ Λεμεσὸς θὰ λάβει τὴν μεγάλην ἀνάπτυξίν της κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἀγγλοκρατίας, καὶ μόνον μετὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἀνάπτυξιν μετὰ τὴν ὁποία τελικὰ θὰ ἐπισκιάσει ἐδαφικὰ, πληθυσμιακὰ, οἰκονομικὰ καὶ ἐμπορικὰ τὴν Λάρνακα.

«Ἡ Ρωμανία κι ἄν πέρασεν ἀνθεὶ καὶ φέρει κι ἄλλο»

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰσαάκ
Πρωτοσυγγέλλου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ

Αρκετοὶ συμπολίτες μας πέραν τῶν 1500 ἀτόμων μαζί μέ τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανάσιο, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βόστρων κ. Τιμόθεο τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαο, παρακολούθησαν τή συναυλία πού ἔγινε στό Δημοτικό Κηποθέατρο Λεμεσοῦ, τήν Πέμπτη 17 Μαΐου ἀφιερωμένη στήν Κωνσταντινούπολη μέ τίτλο: «Ἡ Ρωμανία κι ἄν πέρασεν ἀνθεὶ καὶ φέρει κι ἄλλο», πού πραγματοποιήθηκε ἡ Φιλόπρωχος Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ.

Στή συναυλία ἔλαβαν μέρος οἱ ἐρμηνευτές ἀπό τήν Ἑλλάδα Ἀρετή Κετιμέ, τά ἀδέλφια Πέτρος καί Γρηγόρης Παπαεμμανουήλ, ὁ συμπατριώτης μας Γιώργος Καλογήρου, ἡ χορωδία «Ἀνατολή» τήν ὁποία διηύθυνε ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Νικόλαος Λυμπουρίδης καί τό μουσικό σχῆμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ.

Τά συνδετικά κείμενα πού ἀκούστηκαν ἐπιμελήθηκαν καί παρουσίασαν ἡ Γεωργία Μηνά καί ὁ Γιάννης Ξενοφώντος.

Στή συναυλία μίλησε ἡ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Μικρασιατῶν Κύπρου, λογοτέχνις

καί ποιήτρια κ. Μόνα Σαββίδου Θεοδούλου, ἡ ὁποία μεταξύ ἄλλων ἀνέφερε καί τά ἑξῆς: «Μέρα Μνήμης καί Τιμῆς πρὸς τίς χιλιετίδες τῆς ἱστορίας, πού ἔχουμε κληρονομήσει, ἡ σημερινή. Τρεῖς χιλιετίες Μικρασιατικοῦ Πολιτισμοῦ. Τόσο ἀρχαῖο εἶναι τό παρόν μας. Ἀλλά καί πρὸς τά 559 χρόνια ἀπό τήν Ἄλωση τῆς Πόλης καί τά 90 χρόνια ἀπό τή Μικρασιατική Καταστροφή.

Αὐτή ἡ μνήμη ἔχει τραφεῖ ἀπό τήν αἴγλη καί τή μοναδικότητα τοῦ Μικρασιατικοῦ χώρου, ἑνός χώρου σάν κανενός ἄλλου μέ τέτοια πολυπολιτισμική κληρονομιά. Ἀπό τόν Μικρασιατικό χώρο προέρχεται ἕνας πανάρχαιος πολιτισμός, πού ἔδωσε τά Ὀμηρικά ἔπη, τήν προσωκρατική

ἰωνική φιλοσοφία, τό Εὐαγγέλιο στήν ἑλληνική γλώσσα, τά Πατερικά Κείμενα, τό ἔπος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα, τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη καί συνεχίζει νά δίνει τή σκυτάλη στόν σύγχρονο πολιτισμό. Ἀκόμη θέλοντας νά κάνω μία παρένθεση θά ἀναφερθῶ σ' ἕναν ἐκφραστή τῆς μοναδικῆς μικρασιατικῆς αὐτῆς κληρονομιάς ὡς πολιτιστικοῦ χώρου, τόν πέρση ποιητή τοῦ 13ου αἰώνα, πού ἔζησε στά ἐδάφη τοῦ Βυζαντίου καί εἶναι ἕνας ἀπό τούς

μεγαλύτερους εκπροσώπους της παγκόσμιας μυστικής φιλολογίας. Τό όνομά του Μεβλανά Τζελλαλεντίν Ρουμί σημαίνει, «Ο δάσκαλός μας ο Ρωμός». Στο

έργο του συνυπάρχουν ο Περσικός πολιτισμός, τό Ίσλάμ καί ο Ίουδαϊσμός, μέ τόν Χριστιανισμό καί τόν άρχαίο Έλληνικό κόσμο. Αύτός ο πανάρχαιος Έλληνικός πολιτισμός του Μικρασιατικού χώρου παρών από τά προϊστορικά χρόνια, πού είχε έμπνεύσει πολλαπλά τή μυθολογία καί έδωσε τίς όνομασίες των τόπων του, άνθει καί φέρει άρχές, ιδέες, πεποιθήσεις. Κομίζει άλώβητα ήθη παρά τίς τραγικές συνέπειες των άλώσεων καί των πολέμων, στίς όποιες θυσιάστηκαν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι καί εκτοπίστηκαν άλλες τόσες.

[...]

Όπλο επίβίωσης τό πνεύμα. Σ' αυτό στηρίχτηκε άνέκαθεν ο Έλληνισμός καί σ' αυτό πρέπει νά στηριχτεί καί τώρα. Τό πνεύμα πολλαπλασιάζει τόν χώρο, γιατί δημιουργεί επάλληλα επίπεδα ζωής. Δέ χρειάζεται πολλή σοφία, γιά νά κατανοήσει κανείς τή σχέση μεταξύ της πνευματικής καί της οικονομικής ανάπτυξης ενός λαού ή μάλλον γιά νά κατανοήσει τό άξίωμα ότι ο παραγωγικότερος καί δημιουργικότερος τομέας στή ζωή ενός λαού είναι ο τομέας της παιδείας. Όλα τά άλλα έξαρτώνται από αυτή. Έκει υπάρχουν καί οί μητέρες ιδέες, οί άκίνητες έννοιες, βάσεις γιά κάθε δημιουργία, πού κληροδοτούνται από τή μία γενιά στήν άλλη, αιώνες ολόκληρους. Έτσι κατανοεί ο λαός ότι έχει ευθύνη απέναντι στον Θεό καί απέναντι στήν κοινωνία, ότι ο άνθρωπισμός δέν νοείται χωρίς τή χριστιανική κληρονομιά, χωρίς τόν «πρωτομάστορη τό γεροθεό» κατά τόν Μακρυγιάννη, πού κράτησε τόν Έλληνισμό στίς επάλξεις του άγώνα γιά τήν έλευθερία, δέν νοείται

χωρίς τόν Αρχιεπίσκοπο Κυπριανό πού είπε, κατά τόν ποιητή Βασίλη Μιχαηλίδη: «παρά τό γαίμα τούς πολλούς, έν κάλλιο του Πισκόπου. Ή Ρωμοσύνη έν νά χαθεί όντας ο κόσμος λείπει».

Μέ αυτή τή συνειδητή παράδοση των χιλιετηρίδων οί Μικρασιάτες πορεύτηκαν στή διασπορά, φέροντας μαζί τους τήν έθνική ψυχή τους καί τά ιερά καί όσιά τους, καί μ' αυτές τίς άξίες των προγόνων τους καί τίς ικανότητές τους, εργατικότητα, καρτερία, καί αξιοπρέπεια, πρόκοψαν καί συνέτειναν σ' ένα είδος άναγέννησης του Έθνους. Λειτουργήσαν καταλυτικά καί πρωτοποριακά στους χώρους των γραμμάτων, των τεχνών, των έπιστημών, της οικονομίας καί ακόμα λειτουργούν.

[...]

Ό άγώνας μνήμης είναι συνεχής, γιά νά φωτίζει τό αύριο καί νά παρατείνει τή ζωή.

Εύχαριστούμε, Πανιερώτατε, γιά τήν τιμή, πού αποδίδετε στήν Ίστορία, τό πνεύμα καί τόν πολιτισμό μέ τήν άποψινή εκδήλωση της Ίεράς Μητρόπολής σας. Όλοι οφείλουμε νά επιστρέφουμε στό παρελθόν μνημονεύοντας στό παρόν, σέ καιρούς αγωνιώδεις, καιρούς κρίσης, ισοπεδωτικής παγκοσμιοποίησης καί λησμονιάς, γιά νά μπορούμε νά συνεχίσουμε στό μέλλον πού περιμένει άδήριτος καί άδέκαστος κριτής».

Τήν όλη εκδήλωση έκλεισε ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Αθανάσιος, άφού εύχαρίστησε όλους όσοι εργάστηκαν καί έλαβαν μέρος στήν εκδήλωση αυτή καί επέδωσε άναμνηστικές πλακέτες.

Πραγματικά εκείνη τή βραδιά όδηγηθήκαμε στή Βασιλεύουσα, στήν πόλη της ιστορίας καί των θρύλων καί άκούσαμε τούς άνέμους νά μäs ψιθυρίζουν γιά τό ένδοξο χθές, γιά τό αύριο, γιά τά πολλά καί άτίμητα, καί ο λογισμός μας φτερούγισε στίς άτέλειωτες μνήμες απλά καί σαγηνευτικά.

Ευχόμαστε, σύντομα ή Βασιλεύουσα, ή Πόλη των πόλεων νά έλευθερωθεί καί έλευθερα νά περπατήσουμε στους δρόμους καί τά στενορρύμια, πού μäs μιλούν γιά τό γένος των Ρωμών, τό πνεύμα, τήν πίστη τήν άγια.

Θείες Λειτουργίες και Χοροστασίες

Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσού κ. Ἀθανασίου

Σάββατο 5 Μαΐου: τέλεσε τήν καθιερωμένη Θεία Λειτουργία γιά τούς τελειόφοιτους μαθητές καί μαθήτριες τῶν Δημοσίων καί Ἰδιωτικῶν Λυκείων τῆς Λεμεσοῦ.

Κυριακή 6 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἀγ. Γεωργίου τῆς κοινότητος Κελλακίου.

Τρίτη 8 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία σέ ἀγρυπνία στήν ἱ.μονή Συμβούλου Χριστοῦ.

Παρασκευή 11 Μαΐου: χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἀγ. Ἐπιφανίου τῆς κοινότητος Δωροῦ.

Σάββατο 12 Μαΐου: συλλειτουργήσε μετά τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεοφύτου στόν ἱ.ν. Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος.

Κυριακή 13 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἀγ. Σάββα τῆς κοινότητος Ὑψωνα.

Τετάρτη 16 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία σέ ἀγρυπνία στήν ἱ.μονή Τιμίου Προδρόμου Μέσα Ποταμοῦ.

Κυριακή 20 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἀγ. Γεωργίου τῆς κοινότητος Γεράσας, ἐνῶ τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀγ. Κωνσταντίνου καί Ἐλένης τῆς κοινότητος Ἀγ. Κωνσταντίνου.

Τετάρτη 23 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία σέ ἀγρυπνία στόν Καθεδρικό ἱ.ν. Ἀγ. Νάπας.

Κυριακή 27 Μαΐου: συλλειτουργήσε μετά τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Ταμασοῦ καί Ὁρεινῆς κ. Ἡσαΐα, τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτη Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας κ. Θεοκλήτου καί τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτη Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίου στόν ἱ.ν. Ἀγ. Γεωργίου τῆς κοινότητος Δευτεράς.

Κυριακή 3 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Παναγίας Χρυσαιφιλιώτισσας στήν Ἁγία Φύλα.

Δευτέρα 4 Ἰουνίου: συλλειτουργήσε στόν ἱ.ν. Ἀγ. Τριάδος μετά τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτη Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων κ. Εἰρηναίου καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου.

Κυριακή 10 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἀγ. Γεωργίου Φραγκοῦδη καί τό ἀπόγευμα χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀπ. Βαρνάβα τοῦ Συνοικισμοῦ Ἀγ. Ἰωάννη.

Δευτέρα 11 Ἰουνίου: συλλειτουργήσε μετά τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρωσίας κ.κ. Κυρίλλου, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου καί ἄλλων Ἀρχιερέων στόν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀπ. Βαρνάβα Λευκωσίας.

Παρασκευή 15 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία σέ ἀγρυπνία στήν ἐρεΐπια τῆς Βασιλικῆς στήν Ἀρχαία Ἀμαθούντα, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Τύχωνος Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος.

Κυριακή 17 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ἱ.μονή Παναγίας Σφαλαγγιώτισσας.

Σάββατο 23 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στό Ἀρχιεπισκοπικό παρεκκλήσιο Ἀπ. Ἀνδρέα στήν Ἀθήνα καί κατ' ἐντολήν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερωνύμου χειροτόνησε σέ διάκονο τόν μοναχό Νήφωνα Βατοπαιδινό.

Κυριακή 24 Ἰουνίου: συλλειτουργήσε στόν ἱ.ν. Ἀγ. Δημητρίου στό Παραλίμνι μετά τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτη Προικοννήσου κ. Ἰωσήφ καί τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτη Κέννας κ. Μακαρίου.

Πέμπτη 28 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ἱ. μονή Μαχαιρᾶ. Τό ἀπόγευμα τέλεσε τόν ἑσπερινό στόν ἱ. ναό Ἀπ. Πέτρου καί Παύλου.

Παρασκευή 29 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν κοινότητα Ἁγίου Παύλου.

Σάββατο 30 Ἰουνίου: τέλεσε τόν ἑσπερινό στό παρεκκλήσιο τῶν Ἁγίων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ στό Μέλαθρο Ἀγωνιστῶν.

Μαΐου καί Ἰουνίου

Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου

Κυριακή 6 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ἰ.μονή Ἁγίου Νικολάου τῶν Γάτων.

Παρασκευή 11 Μαΐου: χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ἰ.ν. Ἁγ. Ἐπιφανίου Ἀψιού.

Σάββατο 12 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἰ.ν. Ἁγ. Ἐπιφανίου Ἀψιού.

Κυριακή 13 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν προσκυνηματικό ἰ.ν. Ἁγίων Ἀνδρονίκου καί Ἀθανασίας.

Σάββατο 19 Μαΐου: χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν ἰ.ν. Ἁγ. Νικολάου Λεμεσοῦ.

Κυριακή 20 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἰ.ν. Ἁγ. Νικολάου τῆς κοινότητας Παλώδιας.

Δευτέρα 21 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ἰ.ν. Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης τῆς κοινότητας Ἁγ. Κωνσταντίνου.

Τετάρτη 23 Μαΐου: μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως, τέλεσε ἀγρυπνία στό παρεκκλήσιο τοῦ Φιλανθρώπου Χριστοῦ.

Σάββατο 26 Μαΐου: χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στό παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Ρώσου τῆς κοινότητας Βουνίου.

Κυριακή 27 Μαΐου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἰ.ν. Ἁπ. Πέτρου καί Παύλου στό Αὐγόρου.

Κυριακή 3 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία καί τόν ἑσπερινό τοῦ Ἁγ. Πνεύματος στόν ἰ.ν. Ἁγ. Νικολάου στά Πολεμίδια.

Δευτέρα 4 Ἰουνίου: συλλειτουργήσε μετά τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτη Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων κ.Ειρηναίου καί τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ.Ἀθανασίου στόν ἰ.ν. Ἁγ. Τριάδας.

Κυριακή 10 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἰ.ν. Ἁπ. Βαρνάβα τοῦ Συνοικισμοῦ Ἁγ. Ἰωάννη.

Δευτέρα 11 Ἰουνίου: συλλειτουργήσε μετά τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ.Κυρίλλου, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ.Χρυσοστόμου καί ἄλλων Ἀρχιερέων στόν ἰ.ν. Ἁπ. Βαρνάβα στή Λευκωσία.

Παρασκευή 15 Ἰουνίου: τέλεσε μετά τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ.Ἀθανασίου τή Θεία Λειτουργία σέ ἀγρυπνία, στά ἐρεῖπια τῆς Βασιλικῆς στήν ἀρχαία Ἀμαθούντα, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Τύχωνος.

Σάββατο 16 Ἰουνίου: χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ἰ.ν. Ἁγ. Τύχωνος τῆς ὁμώνυμης κοινότητας.

Κυριακή 17 Ἰουνίου: συλλειτουργήσε στόν πανηγυρίζοντα ἰ.ν. Ἁγ. Τύχωνος τῆς ὁμώνυμης κοινότητας μετά τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀρσινόης κ.Νεκταρίου.

Σάββατο 23 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία σέ ἀγρυπνία στήν πανηγυρίζουσα ἰ. μονή Τιμίου Προδρόμου Μέσα Ποταμοῦ.

Πέμπτη 28 Ἰουνίου: χοροστάτησε στόν πανηγυρίζοντα ἰ.ν. Ἁπ. Πέτρου καί Παύλου τῆς κοινότητας Ἁγ. Παύλου.

Παρασκευή 29 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ἰ.ν. Ἁπ. Πέτρου καί Παύλου στή Λεμεσό, τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν ἰ.ν. Ἁπ. Πέτρου καί Παύλου τῆς κοινότητας Ἀσγάτας.

Σάββατο 30 Ἰουνίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἰ.ν. Ἁπ. Πέτρου καί Παύλου στήν Ἀσγάτα.

Ἐκκλησιαστικά Ἐργασιὰ

ΙΕΡΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΛΕΜΕΣΟΥ

Τὴν Τετάρτη 2 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς ἡ παρουσίαση τοῦ βιβλίου «Ἱερά Μονή Παναγίας Ἀμασγού - Ὁδηγός Μνημείου», τὸ ὁποῖο ἐξέδωσε ἡ Ἱερά Μονή Παναγίας Ἀμασγού. Στὴν παρουσίαση τοῦ βιβλίου, πού ἔγινε ἀπὸ τὸν ἐρευνητὴ κ.Κώστα Κοκκινόφτα, παρευρέθηκε καὶ ἀπήλυθε χαιρετισμὸ ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος.

Τὸ Σάββατο 5 Μαΐου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος τέλεσε τὴν καθιερωμένη Θεία Λειτουργία γιὰ τοὺς τελειόφοιτους μαθητὲς τῶν Λυκείων καὶ Τεχνικῶν Σχολῶν τῆς πόλης μας, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς λήξης τοῦ σχολικοῦ ἔτους 2011-2012 καὶ τὴν ἔναρξη τῆς ἐξεταστικῆς περιόδου.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθούντος κ.Νικόλαος τέλεσε τὰ θυρανοίξια τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς κοινότητος Μαθηκολώνης.

Τὴν Κυριακή 6 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στὸν Δημόσιο Κήπο τῆς Λεμεσοῦ τὸ πανηγύρι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς λήξεως τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων τῆς Μητροπόλεώς μας. Τὰ παιδιὰ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ τραγουδήσουν, νὰ χορέψουν, νὰ ἀπαγγείλουν ποιήματα καὶ νὰ συμμετάσχουν σὲ διάφορες δραστηριότητες χειροτεχνίας.

Τό Καλλιτεχνικό πρόγραμμα παρουσίασε ή Πρεσβυτέρα Κυριακή Μιχαηλίδου.

Στόν χώρο τής γιορτής τών Κατηχητικῶν Συνάξεων παρευρέθησαν ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ καί ό Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος. Καί οί δυό Ἀρχιερεῖς εἶχαν τήν εὐκαιρία νά συνομιλήσουν μέ τά παιδιά καί τούς γονεῖς τους.

Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε μέ τόν πατρικό του λόγο ό Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος.

Στίς 13 Μαΐου ἡμέρα Κυριακή διεξήχθη ό τελικός ἀγώνας Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου τών Κατηχητικῶν Συνάξεων, πού διοργάνωσε τό Γραφεῖο Νεότητος τής Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας γιά παιδιά Γυμνασίου καί Λυκείου. Στόν τελικό παρέστη καί ἀπήύθυνε χαιρετισμό ό Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ.Νικόλαος, ό όποῖος ἀπένευμε τά ἔπαθλα στούς νικητές τοῦ Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου καί στίς νικήτριες τοῦ Πρωταθλήματος Καλαθόσφαιρας .

Τὴν Τρίτη 15 Μαΐου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος συμμετείχαν σὲ ἐργασίες τῆς ΝΕ Ἱερατικῆς Σύναξης τῶν ἱερέων τῆς ἐπαρχίας μας, πού ἔγινε στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Λεμεσοῦ καὶ ἡ Φιλόπρωτος Ἀδελφότητα, σὲ 17 Μαΐου ἡμέρα Πέμπτη, πραγματοποιοῦσαν καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στὴν Ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης

μέ θέμα: «Ἡ Ρωμανία κι ἂν πέρασεν ἀνθεὶ καὶ φέρει κι ἄλλο», στὸ Δημοτικὸ Κηροθέατρο Λεμεσοῦ, ἡ ὁποία περιλάμβανε τραγούδια, λόγο καὶ μουσική. Στὴν ἐκδήλωση παρέστησαν ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος, ὁ Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Βόστρων κ. Τιμόθεος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος.

Στὴν ἐκδήλωση τιμήθηκε γιὰ τὴν πολὺχρονη προσφορά της στὸ ἔργο τῆς Μητροπόλεώς μας, ἡ Πρεσβυτέρα Κυριακὴ Μιχαηλίδου.

Τή Δευτέρα 4 Ἰουνίου, ἑορτή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος συλλειτουργήσῃ μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων κ. Εἰρηναίου καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου στόν πανηγυρίζοντα ἱερό ναό Ἁγίας Τριάδος Λεμεσοῦ.

Τήν Παρασκευή 8 Ἰουνίου πραγματοποιήσῃ στήν Κύπρο ἐπίσημη ἐπίσκεψη ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ.κ.Κύριλλος. Τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη ὑποδέχθησαν στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ.Χρυσόστομος καί τά μέλη τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Τό Σάββατο 9 Ἰουνίου ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κατέθεσε τόν θεμέλιο λίθο τοῦ νέου ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὁ ὁποῖος θά ἐξυπηρετεῖ τίς λειτουργικές ἀνάγκες τῶν Ρωσόφωνων Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας, πού ζοῦν στή Λεμεσό. Στήν τελετή παρέστησαν ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ.Ἀθανάσιος καί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ.Νικόλαος.

Τὴν Πέμπτη 14 Ἰουνίου ἡ Ἱερά Μητρόπολη Λεμεσοῦ πραγματοποίησε στήν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς, Συνέδριο μέ θέμα: «Σεξουαλική Διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν, θέση ὄχι ἀντίθεση». Εἰσηγητές στό Συνέδριο ἦταν ὁ Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ.Νικόλαος μέ θέμα: «Ἐλεύθεροι ἀπό τή σεξουαλική ἀνελευθερία μας» καί ἡ Δρ Ἀντωνία Κολιάρáκη μέ θέμα: «Σεξουαλική Διαπαιδαγώγηση ἢ ἀγωγή δεξιοτήτων ζωῆς;». Ἀκολούθησε συζήτηση στήν ὁποία ἔλαβε μέρος καί ὁ Ἐπιθεωρητής Βιολογίας π. Δημήτριος Μαππούρας

Ἡ Ἱερά Ἐπισκοπή Ἀμαθοῦντος, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Τύχωνος Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος, στίς 16 Ἰουνίου πραγματοποίησε διάφορες Ἀκολουθίες. Τήν Παρασκευή 15 Ἰουνίου τελέστηκε πανηγυρική ἀγρυπνία στά ἐρεῖπια τῆς Βασιλικῆς στήν Ἀρχαία Ἀμαθοῦντα, κατά τήν ὁποία ἐορτάσθηκαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι Ἱεράρχες τῆς Ἐπισκοπῆς, προεξάρχοντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ.Ἀθανασίου καί συλλειτουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ.Νικολάου.

Τό Σάββατο 16 Ἰουνίου ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος ὑποδέχθηκε τεμάχιο ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Τύχωνος στόν ὁμώνυμο ναό τῆς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Τύχωνα καί ἀκολούθως, μέ τό πέρασ τοῦ ἑσπερινοῦ, πραγματοποιήθηκε λιτάνευση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου στούς δρόμους τῆς κοινότητος.

Τὴν Κυριακὴ 17 Ἰουνίου τελέστηκε Θεία Λειτουργία στὸν ἱερό ναὸ Ἁγίου Τύχωνος, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀρσινόης κ. Νεκταρίου καὶ συλλειτουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας ἔγινε Παράκληση πρὸς τὸν Ἅγιο Τύχωνα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας μίλησε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. Τύχων Ἀνδρέου, μὲ θέμα: «Ἅγιος Τύχων, Πρότυπον Ἀγιότητος».

Τὴν Τετάρτη 27 Ἰουνίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος ἔλαβαν μέρος στὶς ἐργασίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Τὴν Κυριακὴ 23 Μαΐου κατὰ τὴ διάρκεια ἀγρυπνίας πού τέλεσε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος, στὸν Καθεδρικό ἱ.ν. Ἁγ. Νάπας Λεμεσοῦ, χειροτόνησε σὲ Πρεσβύτερο τὸν διάκονο π. Ἡλία Βέσιτς.

Τὴν Κυριακὴ 10 Ἰουνίου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Βαρνάβα στὸν Συνοικισμό Ἁγ. Ἰωάννη, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος χειροτόνησε σὲ Πρεσβύτερο τὸν διάκονο Βλαδίμηρο Μπίρκα.

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ ΣΤΗ ΔΥΣΗ

Του π. Βασιλείου Χριστοδούλου

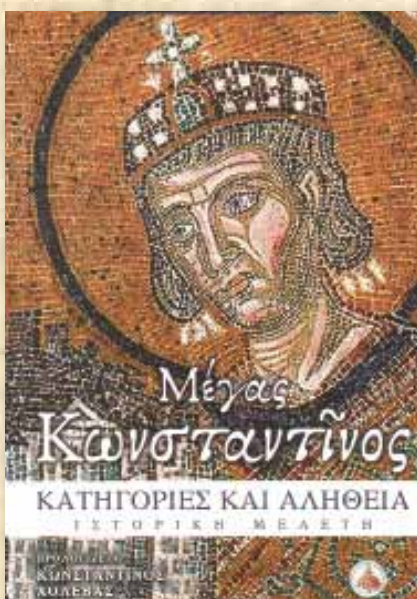
Ὁ Θεός μᾶς ἐπισκέπτεται χωρὶς ἐμεῖς νὰ τὸ ἀντιλαμβανόμαστε. Περπατᾷ μέσα στή ζωὴ μας, χρησιμοποιώντας ἄπειρους τρόπους. Χρησιμοποιεῖ τοὺς βηματισμούς τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ ἀφήνει τὰ δικά του χνάρια. Ἐπιλέγει ἀνθρώπους ἀπλοῦς, ὑπεράνω «πάσης ὑποψίας», γιὰ νὰ χτίσει τίς νέες Βηθλεέμ Του. Γιὰ ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο μᾶς μιλά τὸ βιβλίο τοῦ π. Βασιλείου Χριστοδούλου. Γιὰ ἕναν ἀπλοϊκὸ καὶ ταπεινὸ ἱερέα σὲ κάποιο ἀπομακρυσμένο χωριὸ τῆς πατρίδας μας. Τὸν ἄνθρωπο τῆς διπλανῆς πόρτας. Ἐναν ἱερέα πού δέν σπούδασε σὲ θεολογικὲς σχολές. Δέν ἔκαμε κάποιο θαυμαστὸ σημεῖο. Ὅμως παρέμεινε ἀπλὸς, τρυφερός καὶ πτωχός, σὰν παιδί. Διανύοντας τὴ γῆ μέ βῆμα παραδείσου.

ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ζαχαρία (Ζάχαρου)

Στὸ βιβλίο αὐτὸ ἐπιχειρεῖται μιὰ σκιαγράφηση τῶν τριῶν σταδίων τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, σύμφωνα μέ τὴ διδασκαλία τοῦ Γέροντος Σωφρονίου. Καταβάλλεται προσπάθεια νὰ ἀναλυθεῖ ἡ φύση καὶ ὁ σκοπὸς τῆς πρώτης χάριτος πού δέχεται ὁ χριστιανὸς στήν ἀρχὴ τῆς πνευματικῆς του πορείας, νὰ σκιαγραφηθεῖ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἔμπειρία τῆς ἄρσεως τῆς χάριτος, καὶ τελικὰ νὰ γίνῃ σύντομη ἀναφορὰ στήν υἰοθεσία μέ τὴν ὁποία γίνονται οἱ πιστοὶ «κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ».

Σκοπὸς τοῦ βιβλίου εἶναι νὰ ἀναδείξει τὴν ἔμπνευση αὐτὴ πού γεννιέται στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ θεωρία τοῦ Χριστοῦ ἐν δόξῃ· θεωρία πού ὁδηγεῖ καὶ κατευθύνει τὸν πιστό σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπίγεια πορεία του, καὶ συντελεῖ ἀποφασιστικὰ στὸν αὐτοκαθορισμὸ του γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. Κατηγορίες καὶ Ἀλήθεια.

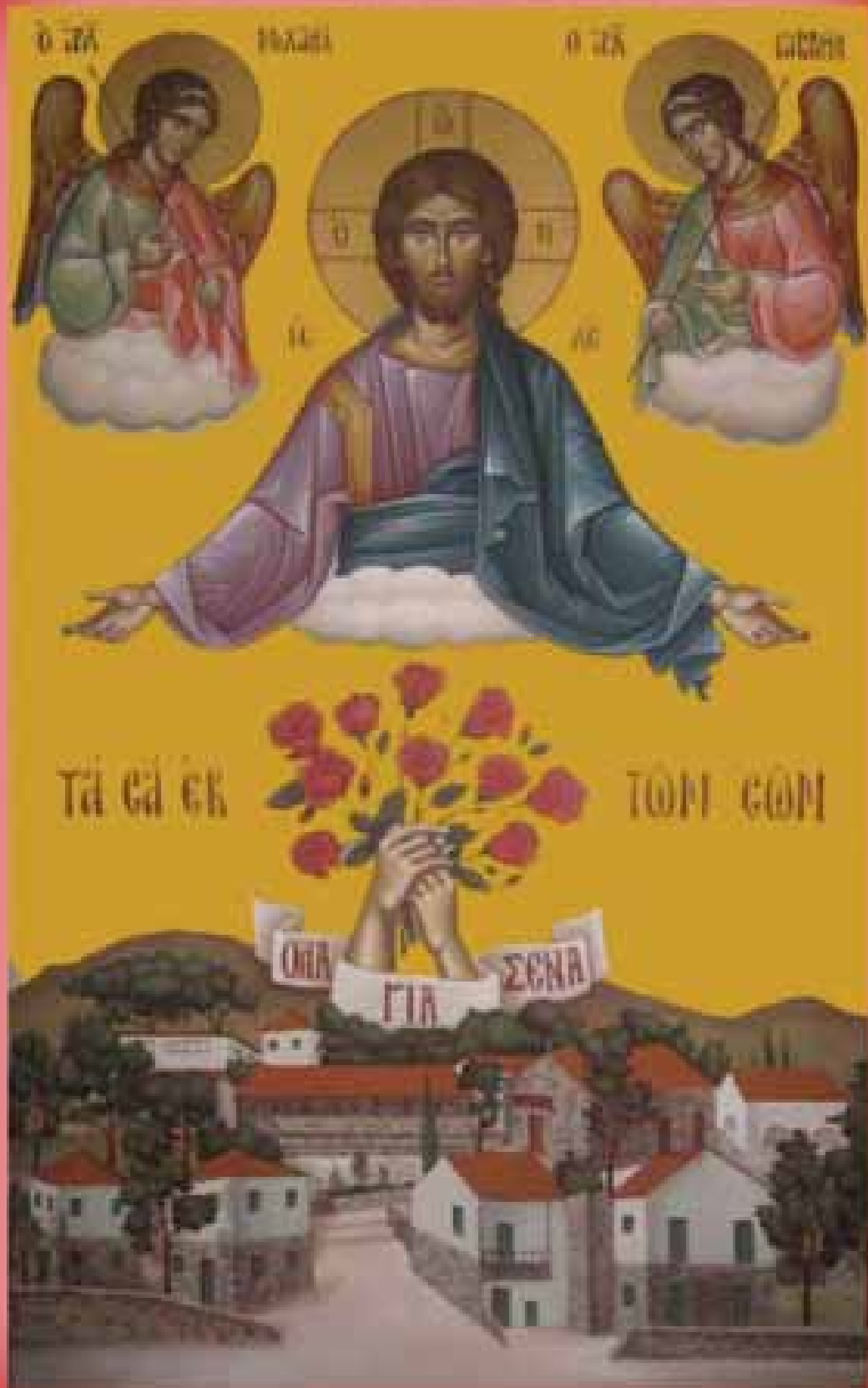
τοῦ Κώστα Β. Καραστάθη

Εἶναι μιὰ μοναδικὴ ἐπιστημονικὴ μελέτη, πού θυμίζει ἱστορικὸ μυθιστόρημα, μέ τὴ διαφορὰ ὅτι ὅλα τὰ γεγονότα καὶ τὰ πρόσωπα εἶναι ἀληθινά. Γιὰ τὴν πλήρη ἱστορικὴ τεκμηρίωση τοῦ ἔργου παρατίθενται παραπομπές στὰ κείμενα τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖες ἀναδεικνύουν καὶ καταξιώνουν τὸ ἐπιστημονικὸ του κύρος. Ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν ἐπάξιο τίτλο τόσο τοῦ «Μεγάλου» τῆς ἱστορίας, ὅσο καὶ τοῦ καθαρῶς ζηλωτῆ καὶ τολμηροῦ θεμελιωτῆ τῆς χριστιανικῆς πίστεως μέσα στή Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Μιὰ ἀπόλυτα τεκμηριωμένη πραγματεία τῆς ἀληθινῆς ἱστορικῆς ὑποστάσεως καὶ τοῦ πολιτικοῦ ἀναστήματος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μέσα στοὺς αἰῶνες. Μιὰ ἀνεκτίμητη προσφορὰ στὰ Χριστιανικὰ Γράμματα καὶ στήν Ἑλληνικὴ Ἱστορία!

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΤΑ ΕΑ ΕΚ ΤΩΝ ΟΩΝ

Δέκα χρόνια εύλογίας και προσφοῶς

